

Ali Ataş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

15.09.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ali Ataş

Eserleri:

Aşık Ali İçin Yazılanlar

ÇAĞLAYANCERİT'Lİ ÂŞIK ALİ ATAŞ

Çağlayancerit'te Âşıklık Geleneği ve Temsilcileri Çağlayancerit'te Âşıklık Geleneği ve Temsilcileri Kahramanmaraş, gelenek, örf, adet, töre; Türk millî kültür ve folklor ürünleri bakımından çok güçlü ve zengin bir ildir. Kahramanmaraş, âşıklık geleneğinde önemli bir yere sahiptir. Âşıklık geleneğiyle bağlantısı olsun veya olmasın Kahramanmaraş'a şairlik üst başlığından bakıldığı zaman tam bir şairler diyarı diyebiliriz. Bu topraklarda Türk edebiyatında çok önemli yerlere sahip Necip Fazıl, Erdem Beyazıt, Abdürrahim Karakoç gibi tanınmış şahsiyetlerin yanında kendini tanıtmaya fırsatı bulamayan birçok şair yaşamıştır, yaşamaktadır. Kahramanmaraş'ın Çağlayancerit ilçesinde şu anda Aşık Ali Ataş Tanınan bir şairdir.

ÂŞIK ALİ ATAŞ

Ali Ataş, 11 Temmuz 1946 tarihinde Çağlayancerit köyünde annesi ekin biçerken dünyaya getirmiştir. Annesinin adı Fatma, babasının adı Veli'dir. Ailenin beşi erkek üçü kız olmak üzere sekiz çocuğu vardır. Ali Ataş bu geniş ailenin üçüncü çocuğudur. Annesi Ali Ataş'ın askere geç gitmesi için nüfustaki doğum tarihini 08 Şubat 1948 olarak yazdırmıştır.

Aşık Ali Ataş Ailesi

Babası yöredeki Tabanlı aşiretinden Ataş Veli'dir. Annesi, Kızıllı aşiretinden olup Karabekir'in torunudur. Veli Bey 04.01.1998'de, Fatma Hanım da 25.01.1996'da hayatlarını kaybetmiştir. Geçimini çiftçilik ve marangozluk ve taş duvar yapı ustası olarak geçimini sağlayan aile, Ali Ataş'ın doğduğu yıllarda yokluk ve yoksulluk içindedir. O tarihlerde köyde elektrik ve suyun olmaması ve tek odalı bir evde on kişinin yaşamak zorunda olması çileli bir hayatın ilk işaretleridir. Bu yoksullukla birlikte, anne-babanın cahil kimseler olması sürekli kuşak çatışmalarına sahne olmuş Ali Ataş gibi okumaya, saz çalmaya, oyuncağa, elektroniğe meraklı bir çocuğun ciddi sıkıntılar yaşamasına sebep olmuştur.

Âşık Ali Ataş Eğitimi

Ali Ataş, ilkokulu köyünde bitirmiştir. Ancak sonraki tahsil hayatına devam edememiştir. İlkokul üçüncü sınıfta resim yapmaya; dördüncü sınıfta şiir yazmaya başlamıştır. Oyuncaklara meraklı olan Ali Ataş kendi oyuncaklarını tasarlayıp yaptığı için arkadaşları ona 'usta' lakabını takmıştır. Derslerinde oldukça başarılı olan Ataş'ın öğretmenleri Ali Asker Bey onun okumasını istemiş. Ancak babası bunu kabul etmemiştir. Ali Ataş okuma fırsatı verilmemesine karşı duyduğu üzüntüyü aşağıdaki şiirde dile getirmiştir.

CAHİL KALMAZDIM

Yayan gittim uzaklara yakına
Yaşım ilerledi vardım farkına
Oturup gülüyorum şimdi aklıma
Gidip okusaydım böyle olmazdım

Ali Ataş ilkokuldan itibaren özellikle, kitaplara büyük ilgi duyar. Ancak ailesi ona kitap alamaz. Köylerine katırlarla kitap satanlar gelirmiş. Ali'nin okumaya meraklı olduğunu bilen bir yaşlı amca Ali'ye bana baba de sana istediğin kitapları alayım der. Ali tereddüt etmeden adama baba der adam Ali'ye 4 tane kitap alır sevinerek eve geldiğinde babası evdedir kitapları nerden aldığını sorar Ali filan amcaya baba dedim o aldı deyince babası kitapları alır yırtar ataşa atar yakar. Bu olay onun okuma aşkını daha da kamçulamıştır. Dayısına gider dayısından şiir kitapları hikâye kitapları alır dayısıyla birlikte eve gelirler yine Ali'nin elinde kitapları gören babası bu defa kime baba dedin der dayısı kitaplar benim okusun sonra alırım der. Kitapları dikkatle okuyarak

kendini geliştirmiştir.

Aşık Ali Ataş'ın İlgi Alanları

Ali Ataş ilkokul yıllarında (1956) özellikle Ramazan aylarında Kayseri'den köylerine gelen bir vaizden çok etkilenmiş ve vaiz olmaya karar vermiştir. Ancak bir gün köy camisinde kuran okurken tökezler. Dışarı çıktığında Cemaatten bir yaşlı öyle kur-an mı okunur deyip Ali'ye bir tokat atar. Vaaz hocası olmak isteyen Ali'nin, böylece bu ilgisi de kaybolmuştur. Ali Ataş küçük yaşlardan itibaren oyuncaklara da çok meraklıdır. Ama o oyuncakları hazır bulmamıştır. Kendisi taşarlayıp yapmıştır. Ancak babası Veli Bey buna da karşıdır. Her defasında kendi yaptığı oyuncaklarla oynamasına engel olamaya çalışmıştır. Bununla kalmayıp ahşap bisikletini, uçurtmasını, su değirmenini, kırıp atmıştır. Bütün bunlar Ali Ataş üzerinde ciddi bir psikolojik baskıya dönüşmüştür. Yılmak nedir bilmeyen Ali Ataş kendisine yeni ilgi alanları oluşturmayı başarmıştır. Bir bisiklet dinamosuna taktığı teneke kanatlarla rüzgârdan elektrik üretmiş.

O dönemde gazyağı lambalarıyla aydınlanan ailesini elektrikle tanıştırmıştır. Köylerine elektrik gelinceye kadar geceleri bu sistemle evlerini aydınlanmışlardır. Ali'yi bir ara saz çalma merakı sarar kendisine tenekeden bir saz yapar saz çalmayı kısa zamanda öğrenir. Daha sonra kendisine bir saz alır düğünlerde toplantılarda çalar söyler. Ali'nin saz çaldığını gören duyan Ali'nin babasına saz çalmanın günah olduğunu ölünce cehennemde yanacağını söylerler Ali'nin cehennemde yanmasını istemeyen baba Ali'nin sazını kırar. Ali babasına küserek o gece evinden köyünden kaçar. 30 kilometre yayan yol yürüyerek asfalta varır. Bir yük kamyonuna binerek gece Maraş'a varır. Ali kimseyi tanımıyor birilerine sorar buralarda yatacak bir yer var mı der? Oteli gösterirler Ali'nin otelde yatacak parası da yok bu defa falan yerde bir han var oraya git derler Ali gider.

O gece handa yatar sabah kalktığında hancı para der Ali'de para yok hancıya derdini anlatır hancı Ali'ye birkaç kuruş verir ilk işi bir somun iki domates alır karnını doyurur. Ali işsiz hamallık yapar kazandığı parayla hancıdan aldığı ödünç parayı öder bir müddet sonra şiirlerini matbualarda çoğaltarak satmaya başlar. Ali iyi bir atışmacıdır irticalen söylemeye başlar bir çok şairlerle âşıklarla atışmalar yapar. Sazı omuzunda birçok il ilçe köy dolaşır. Halk bu defa Ali'ye Aşık mahlasını takar. İki yıl aradan sonra Ali babasına olan kırınlıklarını unutarak köyüne döner. Evlenir evlendikten hemen sonra askere gider

Aşık Ali Ataş'ın askerliği

Ali Ataş, askerlik eğitimine 1968'de Sivas Temel Tepe'de ihtisas bölümünü tokat'ta usta birliğini Erzurum Pasinlerde devam ettirmiş Askerlik görevine başladığı ilk dönemlerden itibaren babasından sazını istemiş askerlik döneminde de çalıp söylemiştir. Teskeresine 4 ay kala Kars'ın Sarıkamış ilçesine gönderilir. Ali 24 ay askerlik yapmıştır. Özellikle çetin kiş şartlarında, duyduğu gurbet acısını aşağıdaki şiirlerinde dile getirmiştir. Ayrılık acısıyla sarsılmış duygularını şu şiirlerle ifade etmiştir:

GÖNDER ALBAYIM

Erzurum'un kişi vay çekilmiyor
Pasinler'in yeli hiç kesilmiyor
Eşim mektup yazmış durma gel diyor
Sen beni köyüme gönder albayım

Gurbet elde ateş düşer özüne
Karlı dağlar yol görünür gözüne
Bir dediği uymaz öbür sözüne
Dost ile arayı bozanlar oldu

NAZLI YAR

Azrail canımı almağa gelmiş
Yoksun diye ölemedim nazlı yar
Karlı kışlı dağlar kesti yolumu
Engel oldu geledim nazlı yar

Aşkın etrafıma çekti surları
Çok dolandım bayırları kırları
Ö kalbinde sakladığın sırları
Aklım yetip çözemedim nazlı yar.

SENSİN SEVDİĞİM

Sabah kalk borusu çaldığı zaman
İlk aklıma gelen sensin sevdiğim
Duruşun bir başka bakışın yaman
Ağlamanın gözün gülsün sevdiğim

BU SELAMI YETİŞTİR.

Her gün hatırlarım nazlı sunamı
Mektup bu selamı yâre yetiştir
Sivas'tayım özlüyorum sılamı
Mektup bu selamı yâre yetiştir

Ali atası bir ozan bir şair bir yazardır. 14 tane şiir kitabı bir tane (CERİTNAME) isimli genel kültüre dayalı bir kitap daha yazmıştır. Toplan 15 kitabı vardır. İki yıllık askerliğin ardından köyüne dönen Ali Atası bir müddet el işçiliği ve Çukurova'da çapa vurur pamuk toplar. Daha sonra elektronik kitaplar dergiler okuyarak kısa zamanda radyo tamirciliğini öğrenir köyde elektrik yok gazocağında demir ısıtarak radyonun lehim işlerini yapar. 1970'ten 1984'e kadar geçimini de bu işten sağlamıştır. 1984'te köylerine elektrik geldikten sonra aynı şekilde elektronik kitaplar okuyarak TV tamirciliğini de öğrenerek mesleğini geliştirmiştir. Ali Atası 1984'te Çağlayancerit'e elektrik gelince, köye gelen elektrik tesisat ustalarını izleyerek bu sistemi de öğrenmiştir.

Bu dönemde evine elektrik almak isteyenlerin tesisatlarını ek iş olarak döşemiştir. Elektrik ve elektroniğe özel bir yeteneği olan Ali Atası yine dergilerde gördüğü elektronik şemalardan yararlanarak köyüne bir radyo vericisi kurmuştur. 30 kilometreye kadar yayının Kısa dalgadan köye müzik yayını yapmaya başlamıştır. Kendisi ozandır çalıp söylediği türkülerini halka dinletmiştir. Günde bir saat yaptığı bu yayını 1992'den 2002'e kadar devam ettirmiştir. 2002'de bir şikâyet üzerine mahkeme kararıyla bu yayını durdurulmuştur. Ali Atası seksenli yıllarda kendi dükkânı için geliştirdiği telesekreterli telefonu da on yıl sorunsuz kullanmıştır. Hiçbir elektrik-elektronik eğitimi almadan başardıklarıyla ilgili bilim dünyasının da tanıyıp tanıtması gereken bir kişidir. Aşık Ali bağ-kurdan emeklidir. 2 oğlu 3 kızı vardır. 17 torununun dedesidir Çağlayancerit ilçesinde ikamet etmekte şiir ve makaleler yazmaya devam etmektedir.

Gülben Ergen Yazdı

ÂŞIK ALİ'NİN DİLİNDEN Ç.CERİT

Cerit... Oğuz'un cesur, kahraman ve yürekli evladı, Cesaretin ve yiğitliğin bir değer olduğu zamanların insanı... Politikanın, hilebazlığın, zulmün ve zalimliğin bir kenara savurup attığı ceddin, atam... Ve Cerit'in harman olduğu Çağlayancerit, baba yurdum... Ta Orta Asya'dan bu yana içinden ölümsüz ozanlar çıkartan Cerit'in son dönem ozanlarından Aşık Ali Atası. O, sazı ve de sözü ile Cerit'in ve de

Çağlayancerit'inin acılarını, dertlerini dile getirir hep

"Sahipsiz kalmıştır kimsesi yoktur,
Kırıktır kanadı kolu Cerit'in.
Arazisi dağlık nüfusu çoktur,
Adana'ya düşer yolu Cerit'in."

Adana Çağlayancerit'inin ekmek kapısıdır. Ozanımız yüksünmeden dile verir bu gerçeği:

"Yiğidi çok güreş tutar merdimiz,
Adana'dan geçiniriz hepimiz,
Büyüklerle iletmez derdimiz,
Arkasında yoktur dayı Cerit'in."

Âşık Ali'nin sazı Çağlayancerit'in güzelliklerini de dile getirir elbet:

"Bir gün yolun düşüp gelersen şayet,
Çağlayancerit'i gezmeden gitme,
Cevizin sorarsan bir başka lezzet,
Tarhana firiğın yemeden gitme."

Hiçbir kuloğluna değmez nazarı,
Vardır iş yerimiz birkaç hızarı,
Cuma günü kuruluyor pazarı,
Bir kez alış veriş etmeden gitme."

Sazı ve sözü ile Cerit'in sesi olan Âşık Ali bilgisayar ve internet ile tanıştıktan sonra daha farklı bir alanda Cerit'i tanıtmaya başlar. Kendi adına hazırladığı Web sitesindedir artık.

Bir arzusu da şiirlerinin kitaplaşmış halini görmek

Cerit sevdalısı ozanımızın ilk şiir kitabının ismi de tabii ki "Çağlayancerit". Bu güzel eserin takdim yazısını yazmak ise bana nasip oldu. Eser Ukde Kitaplığının 97. kitabı olarak neşredilmişti 2011 Ekim'inde. O takdim yazısında da belirttiğim gibi yıllar önce aile köklerimi araştırmak, Cerit Türkmenlerinin tarihini ve Çağlayancerit'in öyküsünü kaleme almak için yaptığım çalışmalar esnasında tanımıştım kendisini. Aslında çocukluk yıllarımdan da az kıt hatırlıyordum. O yıllarda masa başında radyo ve televizyon tamir ederken görmüşlüğü vardı. Yüzlerce yıllık kültür değerlerini yaşatmaya çalışan Cerit'li şehre uzak olmanın da verdiği plumsuzluklarla zamanın çok, çok gerisinde kalmış kocaman bir köydü o yıllarda. Âşık Ali Ataş'ın şiirleri, siyasetin gereği ile birleşince kısa zamanda adı ilçe oldu. Adı ilçe de olsa dağların ardında kocaman bir Oğuz Türkmen köyü olarak duruyor orada. Eline ve yüreğine sağlık ozanım... Kucak dolusu sevgi ve saygılar sana...

Araştırmacı Yazar Serdar YAKAR

Abdullah Çalışır Yazdı

Kahramanmaraş'ın Çağlayancerit ilçesinden Üstadım Âşık Ali Ataş bu güne kadar yazdığı tüm şiir kitaplarından birer set şahsıma hediye ederek beni çok mutlu etmiştir. Ayrıca en son çıkarttığı kitabında her ne kadar layık değil sekte şahsıma yazıp ve sürpriz ettiği şiirle de ayrıca mutlu olduğumu ifade etmek isterim. Bana şiir yazmayı öğreten, şairliği aşıl原因, Kıymetli Âşık Ali üstadımın şahsıma yazdığı övgü şiirine bir nazire yaparak cevap vermek istedim. Kendisi için aşağıda yazdığım şiir her ne kadar

yetersiz olsa da cevapsız bırakmak olmazdı. Tekrar kendisine teşekkür ediyor,
Rabbimden sağlık huzur ve hayırlı uzun ömürler niyaz ediyorum...

GİTMEYİ BİLMEZ

Çağlayancerit'te, güçlü bir ozan,
Hak yolu dışında gitmeyi bilmez,
Hak dava üstüne şiirler yazan,
Doğruya eğriyi katmayı bilmez.

Kitap yazdı Yetmiş Yedi yaşında,
Haram lokma olmaz tatlı aşında,
Kimsenin işinde karakaşında,
Tamah edip minnet etmeyi bilmez.

Bir ömür hep yazdı ne gördü ise,
Dost doğru söyledi kim sordu ise,
Üzüldü süzüldü kim yordu ise,
Gülen yüzde kaşın çatmayı bilmez.

Allah'tan başka hiç korku tanımaz,
Kimse onu riya ile anamaz,
Tek eğildiği şey beş vakit namaz,
Kibir, gurur caka atmayı bilmez.

Haykırdı yıllarca hak olanları,
Düzeni bozanı, düzenbazları,
Hem söyledi hem de çaldı sazları,
Dostu yarı yolda satmayı bilmez.

Selam olsun böyle gönül erine,
Şairlerin ozanların pirine,
Önce şiir yazdı yerli yerine,
Gönüllere doğdu batmayı bilmez.

Âşık Ali'm dert edindi düzeni,
Âlem denizinde tersten yüzeni,
Nerde görse bir gariban üzeni,
Aylarca öfkesi bitmeyi bilmez.

Abdullah'ım yirmi yıldır tanırım,
Ellisinden sonra idi sanırım,
O gün bu gün saygı ile anarım,
Duasız, Abdestsiz yatmayı bilmez.

07.09.2023

Salim ULU Yazdı

Günümüzün Âşık Ömerleri Anadolu'muz sinesinde nice cevherler saklar, nice
cevherler yetiştirir. Âşık Ali Ataş Anadolu'nun sinesinde imkânsızlıklar içinde kendini
geliştirmiş, yetiştirmiş. Bulunduğu çevrenin hem soyut hem de somut bütün fiziki ve
kültürel mirasını derlemiş, betimlemiş tarihe zengin bir kaynak bırakmış. Hoş bir sada
ile birikimlerini bugüne ve yarına hediye etmiştir.

Çok velud bir şair. Âşıklık geleneğinin yaşayan bir hazinesi kim bilir çocukluk çağlarında kendisine imkan verilse karşımıza Oktay Sinanoğlu Aziz Sancar Selçuk Bayraktar Mahmut Akşit gibi büyük Türk bilim insanlarından biri olarak çıkabilirdi. Sadece ilkokul mezunu olmasına rağmen dergileri inceleyerek öğrendiği radyo televizyon tamirciliği ile hayatını kazanmış, köyünde radyo verici istasyonu kurup yıllarca yayın yapmış, değerli temiz yürekli, güzel bir insan. Kendisinden Allah razı olsun. Yazmış olduğu bütün şiir kitaplarını imzalayarak bana göndermiş. Kendisine ayrıca teşekkürlerimi hürmetlerimi sunuyorum. İyi ki varsınız Aşık Ali...

Tuğba YALINKAT Yazdı

Yaşayan insan hazinesi diyorum çünkü gerek ilçemizin sözlü kültürünü kayıt altına alması gerekse şiirleri ile Çağlancerit'e büyük katkıları olan değerli bir isim. Hatta o kadar değerli ki "bu değeri her ne kadar ilçesinin insanları olarak ona gösteremsek de- Gazi Üniversitesi bünyesinde (Salim ULU) tarafından Kahramanmaraş Çağlancerit'te Aşık Ali âşıklık geleneğinin bir temsilcisi Ali Ataş'ın hayatı sanatı ve şiirleri adlı yüksek lisans tezi var. Kıymetinin yaşarken bilinmesi adına çalışmaların yapılması hususunda ve kendi sitesinin resmilesmesi adına çalışma yapılması önem arz etmektedir. Çağlancerit ağzı açısından şiirleri değerlidir. Çağlancerit ağzı hakkında yazılmış olan "Çağlancerit Ağzı: Ünlüler (Kahramanmaraş

Ağızları-III)"() adlı makalede "Çağlancerit, uzun yıllar bölgede hüküm süren Dulkadiroğlu Beyliği içinde yaşayan Bayat, Beğdili ve Avşar boylarından etkilenmekle birlikte Cerid aşiretinin yaşadığı bölge olarak bilinmektedir. Bölge ağzının oluşmasında bu boylar ve aşiretin tesiri olduğu açıktır." bilgisi yer almaktadır. Bu nedenle şiirlerinde ağız özelliklerini muhafaza eden Sayın Aşık Ali Ataş'ın arşivinin korunma altına alınması ve kaybolmaması adına öncelikle yetkililerin çalışma yapmasının önemli olduğunu düşünmekteyim.

Yüksek lisansımı bitirmiş ve bilim uzmanı ünvanı almış biri olarak ilçeme hizmet adına gerekli bilimsel çalışmaları yapmak üzere elimden geleni yapacağım. Ancak ağız çalışmalarını kayıt altına alma hususunda yazılımları etkin kullanabilmelerinden dolayı ilçemizin bilgisayar mühendislerinin; fonetik değerlendirme-ses analizi hususunda da kulak burun boğaz uzmanları ve odyologlarının da katkısı olursa ilçemiz ağzını kaybolmadan gelecek nesillere aktarmış olabileceğimizi düşünüyorum.

Ayrıca ileride yapılacak olan dil atlası çalışmalarında da bilim insanlarına kaynak da bırakılmış olacaktır. Aşık Ali Ataş başta olmak üzere ilçemizin kültürü ve diline katkı sağlayan değerlerin korunması demek

Zamanın ve teknolojinin küresel köy haline getirdiği ve saflığını, doğallığını giderek kaybettirdiği özümüzü korumak demek Biz insanlar elindekiler yitip gidince kıymet biliriz maalesef. Değerlerimizi yitirmeden sahip çıkalım. Saygılarımla...

İbrahim SAKAR Yazdı

Aşık Ali Ataş kimdir. Bir şair bir ozan bir yazardır çocukluğumda Âşık Ali ismini duyardım ama. Öyle bir sohbetimiz olmadı radyo tamircisi olduğu nu biliyordum o zaman benim küçük bir radyom vardı tamir için yanına uğramıştım radyo mu tamir eyledi hep uzak tan görürdüm bu kadar hoş sohbetli olduğunu bilmezdim.

Ben de çocukluk yıllarım da şiir yazmaya meraklıydım o zaman bir kaç şiir yazdım bir kaç şiir de asker de yazdım sonra şiir yazdığım defteri kaybettim şiir yazmaktan soğudum epey zaman ara verdim taaki 2016 kayseri de Askerlerimize bombalı saldırı olana kadar ondan sonra şiir yazmaya tekrar başladım.

Aşık Ali Ataş abimle bu vesileyle daha sık görüşür sohbet eder oldum bu sayede onu daha yakından daha iyi tanımaya başladım çok güzel şiirler yazıyor her konuda şiir yazabilen bir halk şairidir. Açık görüşlü tüm haksızlıkların karşısında duran doğruların yanında yer alan dürüst mert cana yakın hoş sohbetli bir halk ozanıdır çıkardığı tüm

kitaplarından bana hediye eyledi ben de zevk ile okuyorum. Faydalandım yazdığım şiirler de bana yardımcı olan iki kişi den biridir.

Şiir konusunda ne zaman zora düşsem akıl danıştığım yardım aldığım tek insandır benim çocukluk yıllarım da kendi yaptığı radyo vericisi ile yayınından hep onun türkülerin dinledim şimdi görüyorum ki

İmkânı olsa onun yapamayacağı hiç bir şey yok evet ben onu biraz geç tanıdım keşke daha önce tanısaydım Aşık Ali'yi ben onu tanıdığım için çok şanslıyım o yufka yürekli mert güzel gönüllü memleketini seven halkını seven kendi alanında uzman bir insan Rabbim ona sağlıklı hayırlı uzun ömürler versin inşallah...

Bilal ÖKSÜZCE Yazdı

Aşık Ali Ataş kimdir? Evet O bir deryadır, bir hazinedir, bir cevherdir desem abartmış olmayacağıma inanıyorum Neden mi? Onun elinden tutan, onu himaye eden, ona destek olan birilerinin olmadığı bir

Zamanda yokluklar içinde büyümüş, kendi yolunu kendisi çizmiş, kendi hedefleri doğrultusunda tek başına hareket etmiş, Başarılamazları başarmış, olmazları öldürmüş, İnsanları sevmiş, saymış onlara hep faydalı olmaya çalışmış, kendini insanlığa adanmış, eserler hazırlamış, eserler vermiş, geçmişini kaydedip gelecek Nesillere ışık tutmuş, düşüncelerini şiirlerle etkileyici bir şekilde aktarmış, Yaşadıkça yazmış, yazdıkça yazmış, bilimle sanatla uğraşmış hep çalışmış, hep başarmış, insanlara karşı

Hep hoşgörölü olmuş kimseyi aşağılamamış, küçükle küçük büyükle büyük olmak suretiyle büyüklüğünü göstermiştir. Saygı görmüş sevgi görmüş, hürmet görmüş dostlarıyla dostluğunu ilmek ilmek örmüş kabahatleri affetmiş son derece hoşgörölü bir kimsedir, adından o kadar söz ettirmiş ki Çağlayancerit denildiğinde akıllara ilk gelen Aşık Ali Ataş ismi olmuştur. Evet Aşık Ali Ataş namı diğer Ataş Ali, Ateş gibi olup ismiyle müsemma bir zattır...

Hatice ŞİŞMAN Yazdı

Tanınmış bilinmiş bir aile ferdi olup hoşuna giderse hemen o an ilham gelir kalemine döker. O an şiir yazar her insan yapamaz uygun ve rencide etmeden o güzel kalemine döktüğü yazılarını okuruz doğal şivesini bile şiirinde değiştirmeden yazar bunu yaptığı için takdir ediyorum teşekkürler yıllardır yaptığı işini sormakta böyle bir karaktere yakışır halkını seven bir abimizdir Aşık Ali saygılar...

Mustafa GÜLER Yazdı (komser)

Aşık Ali ATAŞ...80' ler öncesi. Ardiç ve Kamalak kokuları Engizek ve Kekliceğ dağlarının üstünden eserek vadiye doğru iner,

Ceviz kokularıyla harman olur, ciğerlerimize can olurdu. Siyah beyaz fotoğraflarıyla anılarımızı paylaştık onunla. Kendi yaptığı radyo vericisinden türkülerini dinledik.

Çağlayancerit'i hem resmetti, hem de söyledi ve şiirleriyle anlattı bizlere. İçimizden biri Ali Abi Cerit sevdalısı Tarafsızca bizlere taraf oldu. Yollarımızda yolcu, Akşamlarımız da ışık oldu. Sen bizi anladın, anlattın.

Sözümüz Söz! Bizlerde seni anladık! Anlatacağız, Ozanım!. Ardiç kadar sağlam, ceviz kokan büyük insan! Sevgilerimizle daima saygıyla Yaşayacaksın! Aşık Ali...

Salman KEKİL Yazdı (besi)

Anadolu topraklarının bağrında her zorluğa sabırla katlanmış hayallerinin peşinden yılmadan koşmuş imkânı yokken imkânsızlıkları başarmış halk ozanı Aşık Ali halk şairi oluşundan olsa gerek toplumu iyiliğe barışa ve başarıya yönlendirmeye çalışan bu yönde topluma yön veren yanlışa yanlış doğruya doğru diye bilen gelmiş geçmiş en

nadir kişilerden biridir. Ali abiye anlatmaya yaşım müsait olmasa da büyüklerimizden duyduklarımdan yola çıkarak kendisinin sosyal medyada yazdıklarına göre

Eli kalem tutan biri olmasam da dilimin döndüğünce Ali abiye anlatmaya çalışacağım Ali abi bir kalem bir defterle on yaşında ilkokula başlar. Ali abimiz okulda kafası çalışan bir öğrenciymiş kırılan sıralar sandalyeleri tamir edermiş kırılan camları takarmış. Anlattığına göre ilkokul dördüncü sınıfta şiir yazmaya başlamış.

O tarihlerde köye kitap satanlar gelirmiş Ali'nin kitap okuma merakını bilen bir yaşlı Ali bana baba de istediğin kitapları alayım der. Ali tereddüt etmeden adama baba der. Yaşlı adam Ali'ye dört tane kitap alır sevinerek eve gelir babası evde kur-anı Kerim okuyor Ali'ye nerden aldın o kitapları der Ali filan amcaya baba dedim o aldı deyince baba çıldırır kitapları ateşe atar yakar. Ali ağlayarak Hacı dayısına gider dayısında birkaç kitap alır dayısıyla eve gelir. Ali'nin elinde kitapları gören babası bu defa kime baba dedin der. Dayısı enişte kimseye baba demedi kitapları ben verdim okusun sonra alırım der. Zaman gelir okul biter.

Ali'yi bu defada fotoğrafçılık merakı sarar. Bir fotoğraf makinası alır 1960 karda köyün dört tarafını fotoğraflar köyün ileri gelen yaşlıları bir araya getirir onları resimler Ali abimiz bir fotoğraf arşivcisidir o tarihi resimleri rahmetli olmuş o yaşlı dedelerin resimlerini kendi sayfalarında izliyoruz.

Ali abiye bu defada Saz çalma merakı sarar teneke kutusundan bir saz yapar Saz çalmayı kısa zamanda öğrenir. Gider yeni bir saz alır düğünlerde festivallerde çalar söyler çok güzel doğaçlamalar yapar. Halk bu defa Aşık Ali demeye başlar. Babası biraz sofuymuş Aşık Ali'nin saz çalmasını istemeyerek sazı duvara vurup kırmış babasına küserek evinden ve köyünden kaçmış. Bir kaç yıl gurbetlerde bir gün aç bir gün tok hanlarda yatarak gününü gün etmiştir. Birçok il ilçe köy gezmiş. Tekrar köyüne döndüğünde

Aşık Ali işsizdir Çukurova'larda çapa vurur pamuk toplar el işçiliği yapar. Velhasıl yapmadığı iş kalmamış Aşık Ali köyünde her icadın öncüsüdür.

Elektrik ve su tesisatçılığı yaptığını düğünlerde kamera çektiğini çok iyi biliyorum. Köye jeneratör ve televizyonu getiren ilk insandır. Televizyon anteniyle yüksek tepelerde yayın aradığını çok iyi biliyorum.

Daha köyde elektrik yokken dergiler okuyarak radyo tamirciliğini öğrenir. Yeni radyolar imal eder dahası köyüne bir radyo vericisi yapıp radyo yayını yaptığını radyosunda çalıp söylemelerini halka dinleten adamdır Aşık Ali. Çok iyi bir ustadır her yaptığı işte halktan takdir almış birisidir.

Radyo televizyon tamirciliğini kendi kendine öğrenen Aşık Ali Elektrik geldiğinde radyo televizyon tamirciliği yaparak geçimini sağlamıştır. Gençliğinde her toplumda bulunan düğünlerde bayramlarda festivallerde fotoğraf ve kamera çekimi yaparak halkla iç içe olan Aşık Ali şimdilerde odasına çekilmiş şiirler ve makaleler yazmaya devam ediyor. Toplumlara girmiyor sokaklarda gezmiyor içine kapanmış çok duygusallaşmış olumsuz bir haber dinlese dokunsanız ağlar hale gelmiştir.

Aşık Ali. Çok güçlü kalem keskin bir şairimizdir. Aşık Ali'yi aylarca anlatsak bitmez onun yaşadıklarını tamı tamına yazsak sayfalar yetmez. Son yıllarda 13 tane şiir kitabı yazmış 11 tanesi basılmış iki tanesinin de basıma hazır olduğunu söyler ayrıca 1 tane Çağlayancerit ile ilgili (Ceritname) ismiyle bir kitap daha yazmış 2004 yılında emekli olmuş ilçesinde ikamet etmektedir. Şiir ve makaleler yazmaya devam ediyor. Yüce Rabbimden kendisine uzun ömürler sağlıklı günler diliyorum...

Ömer TÜKEL Yazdı

Ali çocuk iken babam rahmetlinin talebesi imiş suçlarımı hocama haber veriyor diyerek Elham cüzünün köşelerinde ki kuş resimlerini kesip yiyendir Aşık Ali. Rahmetli babamı kuşsuz bırakan zeki ve çalışkan şimdilerde büyük bir şair büyük bir ozandır. Aşık Ali yaşın ömrün uzun ve bahtiyar olası can abimiz...

İsmail ŞAHAN Yazdı

Aşık Ali özet olarak mütevacı ve saygın kişiliğı ile Çağlayancerit in tarihidir aslın da, çocukla çocuk büyük ile büyük bir o kadar da resmi bir değerdir. Çağlayancerit'in şivesini olduğı gibi konuşan şiirleri ile kaleme alan girdiğı ortamlara tam anlamıyla ayak uyduran ve özellikle sosyal medya da bile yorum yaparken kelimelerini altın harfler ile süsleyerek kimseyi üzmeyen büyük bir hazinedir.

Aşık Ali (saygılar koca çınar)...

Börklü VEYSEL Yazdı

Çağlayancerit'i tanıtan eskiden beri Çağlayancerit'e gelmiş geçmiş öğretmen sağlıkçı herkesin tanıdığı ilk adres ilk insanlardan biridir misafir sahibi Aşık Ali. Olabildiğince iyi yürekli herkesi me hitap eden Çağlayancerit'te yetişmiş değerli insanlardan birisidir Ali abimiz Allah sağlıklı uzun ömürler versin...

Abidin DEMİR Yazdı (imam)

Aşık Ali Çağlayancerit in derdiyle dertlenen bildiğı doğruyu gördüğü yanlış cesurca şiirleriyle yazılarıyla dile getiren Çağlayancerit in konuşan dili ve vatandaşın tercümanı olarak bildiğimiz saygıdeğer bir abimiz Allah hayırlı uzun ömürler versin ona...

Bilal YEŞİLYURT Yazdı

Aşık Ali Ataş abim gerçek bir söz yazarıdır. Yiğidi öldür hakkını inkâr etme demiş atalarımız. Şahsen tanımıyorum amma yazdığı şiirlerle bizlere önderlik yapan şiirlerinden ilham aldığımız örnek bir kişiliğe sahip şair ve yazardır. Aşık Ali saygılarımla...

-----SON-----

Ali Ataş

Aşık Ali'nin Dilinden

ÂŞIK ALİ'NİN DİLİNDEN Ç.CERİT

Cerit... Oğuz'un cesur, kahraman ve yürekli evladı, Cesaretin ve yiğitliğin bir değer olduğu zamanların insanı... Politikanın, hilebazlığın, zulmün ve zalimliğin bir kenara savurup attığı ceddin, atam... Ve Cerit'in harman olduğu Çağlayancerit, baba yurdum... Ta Orta Asya'dan bu yana içinden ölümsüz ozanlar çıkartan Cerit'in son dönem ozanlarından Aşık Ali Ataş. O, sazı ve de sözü ile Cerit'in ve de Çağlayancerit'inin acılarını, dertlerini dile getirir hep

"Sahipsiz kalmıştır kimsesi yoktur,
Kırıktır kanadı kolu Cerit'in.
Arazisi dağlık nüfusu çoktur,
Adana'ya düşer yolu Cerit'in."

Adana Çağlayancerit'inin ekmek kapısıdır. Ozanımız yüksünmeden dile verir bu gerçeği:

"Yiğidi çok güreş tutar merdimiz,
Adana'dan geçiniriz hepimiz,
Büyüklerle iletilmez derdimiz,
Arkasında yoktur dayı Cerit'in."

Âşık Ali'nin sazı Çağlayancerit'in güzelliklerini de dile getirir elbet:

"Bir gün yolun düşüp gelersen şayet,
Çağlayancerit'i gezmeden gitme,
Cevizin sorarsan bir başka lezzet,
Tarhana firiğın yemeden gitme."

Hiçbir kuloğluna değmez nazarı,
Vardır iş yerimiz birkaç hızarı,
Cuma günü kuruluyor pazarı,
Bir kez alış veriş etmeden gitme."

Sazı ve sözü ile Cerit'in sesi olan Âşık Ali bilgisayar ve internet ile tanıştıktan sonra daha farklı bir alanda Cerit'i tanıtmaya başlar. Kendi adına hazırladığı Web sitesindedir artık.

Bir arzusu da şiirlerinin kitaplaşmış halini görmek

Cerit sevdalısı ozanımızın ilk şiir kitabının ismi de tabii ki "Çağlayancerit". Bu güzel eserin takdim yazısını yazmak ise bana nasip oldu. Eser Ukde Kitaplığının 97. kitabı olarak neşredilmişti 2011 Ekim'inde. O takdim yazısında da belirttiğim gibi yıllar önce aile köklerimi araştırmak, Cerit Türkmenlerinin tarihini ve Çağlayancerit'in öyküsünü kaleme almak için yaptığım çalışmalar esnasında tanımıştım kendisini. Aslında çocukluk yıllarımdan da az kıt hatırlıyordum. O yıllarda masa başında radyo ve televizyon tamir ederken görmüşlüğü vardı. Yüzlerce yıllık kültür değerlerini yaşatmaya çalışan Cerit'li şehre uzak olmanın da verdiği plumsuzluklarla zamanın çok, çok gerisinde kalmış kocaman bir köydü o yıllarda. Aşık Ali Ataş'ın şiirleri, siyasetin gereği ile birleşince kısa zamanda adı ilçe oldu. Adı ilçe de olsa dağların ardında kocaman bir Oğuz Türkmen köyü olarak duruyor orada. Eline ve yüreğine sağlık ozanım... Kucak dolusu sevgi ve saygılar sana...

Araştırmacı Yazar Serdar YAKAR

Ali Ataş

Bir Memeleketi Sevmek/9

BİR MEMLEKETİ SEVMEK /9

Yollardan, yolların ucunda yolcu karşılayan, uğurlayanlardan bahsetmiştik ve yazımızı da hem yurdumuzda hem de yurt dışında şiirleri ile türküleri ile tanınan Aşık Veysel'in Uzun İnce Bir Yoldayım şiiri ile sonlandırmıştık. Aşık Veysel memleketinde çocukken geçirmiş olduğu hastalık ve kazalar neticesinde kaybettiği görme yetisi sonucunda eğitim alamamış ve babasının sayesinde saz çalmayı öğrenip günümüzde de hepimizin dilinde olan şiirlerini söylemiştir. Aşık Veysel'i Sivas Milli Eğitim Müdürü Ahmet Kutsi Tecer ile tanışması hayatının dönüm noktasına getirmiş ve ünlendirmiştir.

Kalem, girizgâhı yaptın kimden bahsedeceğinin ipucunu verdin getir bakalım bakalım sözü bu yazının güzel insanına dedi ve ekledi Aşık Veysel'in elinden tutulduğu gibi elinden tutulsa, değerinin bilinmesi için hayatımızdan gitmesi beklenmese dediğin ilçemizin yaşayan insan hazinesi sıfatını hak eden Aşık Ali Ataş'ı yazmaya başla diye. Çünkü memleketini sevmekle değil memleketinin Aşık'ı olmakla da hep gönlümüzde yeri olan ve olacak olan bir isimdir Aşık Ali Ataş.

Yaşayan insan hazinesi diyorum çünkü gerek ilçemizin sözlü kültürünü gerek gelmiş, geçmiş ve gelecek olan insanların, ilçemizin en eski hallerinin fotoğraflarını da arşivleyerek kayıt altına alması ve gerekse şiirleri ile Çağlayancerit'e büyük katkıları olan değerli bir isim. Kimsenin aklına gelmezdi belki ama ilk onun aklına geldi ilçemizi tanıtan bir internet sitesi oluşturmak. Şiirleri, kitapları olmasaydı dahi sadece yapmış olduğu bu internet sitesi hizmeti ile de bir memleketi sevmek / bir memlekete âşık olmak konusu açıldığında ilk onun adını verebiliriz.

Kimseye nasip olmayacak bir yeteneğin ilçemizde yaşıyor olması ve ilçemizin sesini duyurma noktasında çok hizmeti olması ilçemiz için Allah vergisi desek hata etmiş olmayız. Teknolojinin günümüzdeki gibi gelişmediği, fotoğrafın belli başlı insanların elinde olduğu ilçemizin imkânsızlıkları döneminde memleketini geleceğe taşımak adına taşından toprağına, caddesinden sokağına, ağacından çiçeğine, evinden camisine, dirisinden ölüsüne, mecnunundan engellisine fotoğraflaması; kelimesinden cümlesine kayıt altına alması ile ilçemizin geçmişini geleceğe taşımaktadır ve bu büyük bir hizmettir. "Bunu sevmesini bilenden başka kimse yapamaz, helal olsun!" diyenleriniz oldu yazıyı okurken kalem fısıldadı kulağıma. Haklısınız bu hizmeti gönüllü olarak, hiçbir çıkar gözetmeksizin yapabilmek için büyük bir memleket sevgisi ve aşkı olması lazım insanın özünde.

Bu yeteneğinin, sevgisinin, aşkının hakkını her ne kadar ilçe olarak biz verememiş olsak da Gazi Üniversitesi bünyesinde Saim Ulu "Kahramanmaraş Çağlayancerit'te Aşıklık Geleneğinin Bir Temsilcisi Ali Ataş'ın Hayatı, Sanatı ve Şiirleri" adlı yüksek lisans tezi ile Aşık Ali Ataş'ı akademik literatürde kayıt altına almıştır. Hatta daha evvelinde de Yaşar Alparslan ve Serdar Yakar'ın Maraş Meşhurları adlı kitabında da adına yer verilmiştir.

Kendi imkânları ile sadece kitaptan okuyarak öğrendiği radyo ve televizyon tamirciliği gibi kendi imkanları ile çıkarmış olduğu birçok şiir kitabı ile ilçemizin dilini, edebiyatını, kültürünü, insanını şiirleri ile ölümsüzleştiriyor. Divan şairi Hayalî'nin "Ol mâhîler ki deryâ içredir deryâyı bilmezler." dizesi bizim Aşık Ali Ataş'ın kıymetini bilmememizi çok güzel özetliyor. Geç olsun da güç olmasın diyerek sayın yetkililerden Aşık Ali Ataş'ın emeklerinin karşılığında hak ettiği saygı ve değerinin bilinmesini beklediğimizi belirtmek istiyorum. Çünkü zamanın acı yeli, teknoloji ile birleşip değerlerimizi, güzelliklerimizi, ilçemizin kendi halinde bir ilçe olmasını, özünü, cevherini korumasını çer çöp ediyor.

Samimiyeti ile, bozulmamış dili ile, gelenek ve görenekleri ile şahsına münhasır insanları ile düğünlerinde çekilen tek halka halaylarının vermiş olduğu birlik ve beraberlik mesajı ile, bozulmamış doğası ile ilçemiz güzide bir ilçe. Güzide ilçemizin bu

güzide halk ozanı için ne yapabilir diye düşünenenler elbette olacaktır, olmuştur. Öncelikle halini hatrını sormakla işe başlanabilir, sonrasında Türk Dili ve Edebiyatı ve Türkçe dersleri bünyesinde sınıflara konuk olarak almak ne hoş olurdu. Türk Dili ve Edebiyatı dersinin

Halk Edebiyatı ve Âşık Edebiyatı konularında kendisini sınıfa çağırarak eğitimde kullanılan yakından uzağa ilkesi ve yaşantı yoluyla öğrenme için ne de güzel olurdu. Okullara çağırılıp "Bakın, ilçemizin böyle bir yeteneği var çocuklar, gönüllü olarak hizmet ediyor ilçemize; yazdıkları ile söyledikleri ile arşivi ile..." diyerek memleketlerini sevmek noktasında ilçemizin yetişmekte olan güzel çocuklarına örnek gösterilebilir. Yaşarken kıymetini bilelim sevgili okurlar ilçemizdeki değerlerin. Ölüm âni, insanlar fani. Sözü uzatma da bir Âşık Âli Ataş dörtlüğü ile bitir dedi kalem.

·
Bu Cerit kimseye kalmaz
Gidenlerin yeri dolmaz
Gitmeyince belli olmaz
Ben gidersem anlarsınız.

İlçemizin tüm değerlerinin kıymetini gitmeden anlamak dileğiyle. Selametle sevgili okurlar

#Tuğba #Yalınkat #Kumru.

Ali Ataş

Deprem Fırsatçılığı

DEPREM FIRSATÇILIĞI

"Kimine hay günü kimine vay günü" herkes bilir bu bir atasözüdür. Bu sözden yola çıkarak yazıyorum. 6 Şubat 2023 tarihinde sabah saat 04.17 de merkez üstü Pazarcık olarak 7,7 Merkez sütün Elbistan olarak milletçe büyük bir deprem yaşadık. Bu depremler ilçeleri ve köyleriyle birlikte 11 ilimizi yıktı. Son verilere göre 60 Bin'in üzerinde insanımızı kaybettik. Vatandaş binlerce iri ve küçükbaş hayvanlarını kaybettiler. Evlerini apartmanlarını kaybettiler. Bu felakette ölenlerin birçoğu ne olduğunu anlamadan uykuda gitti. Kimisi uyandı anam babam dedi kimisi oğlum kızım torunum gelinim dedi kimisi dedem nenem dedi gitti. Kimisi hiç bir şey diyemeden gitti. Ölenlere rahmet ailelerine sabır yaralılara acil şifalar diliyorum.

Çağlayancerit halkı olarak ilçemizde depremi hafif hasarlarla atlattık. Ama çok tedirgin olduk bahçe evinde enkaz altında kalan bir bayan öldü ilçe merkezinde iş yeri ile birlikte 4 katlı bir apartman yıkıldı. Bunun haricinde bazı beton binalarda çatlamalar taş duvarlı evlerde ufak tefek çatlaklar oldu bazıları da yıkıldı. Deprem günü Belediye personellerimiz, kaymakamımız, Askerlerimiz, Polislerimiz, muhtarlarımız seferber oldular zaman geçirmeden halkımızın yardımına koştular deprem sabahı kar ve yağmur yağıyordu kapanan yolları caddeleri sokakları açtılar çadırlar kurdular halka sıcak çorba dağıttılar bunlara minnettarız. Günlerce çadırlarda kalan insanlarımız oldu. Allah hiç kimseye bir daha böyle bir felaket yaşatmasın. Ancak bu depremlerde bazı konulara şahit oldum.

KONU 1: Ev kontrollerinde az hasarlı evlere çok hasarlı çok hasarlı evlere az hasarlı raporlar verildiğini öğrendim. Evi az hasar gören vatandaşa devletin 10 Bin TL. Ödediği ağır hasarlı evlerin sahiplerine 15 bin TL. Taşıma parası ödendiği ayrıca + 5.500 TL. Kira yardımı yapılacağını öğrendim. Bazılarının 50 yıllık evi sapasağlam ayakta yaklaşık 4-5 yıldır evde oturmadığı oğlunun kızının evinde oturduğu gibi evde taşınacak eşyasının olmadığı halde bu yardımlardan faydalandıklarına bizzat şahit oldum. Bu tür insanlara Allah vicdan merhamet versin. Kışın oturmadıkları halde bahçe evlerinin de durumu aynıdır.

KONU 2: İlçeye tırlar dolusu yiyecek giyecek battaniye çadır gibi yardımlar geldi ihtiyacı olanda olmayanda koştular. Birçok aileler acısı derdinde iken bazı açgözlüler gelen tırlardan bir şeyler kapmanın derdine düştüler. Ondandemişlerdir "kimine hay günü kimine vay günü" diye bir alan beş defa almış yazık değil mi? İhtiyacı olan alsın ihtiyacı olmayan niye alır.? Nedir bu açgözlülük?

Bu fırsatçılık değil de nedir? Hani meşhur bir atasözümüz vardır "Devletin malı deniz yemeyen Domuz" misali gibi bir şey. Tırlar dolusu odun ve kömür geldi yine aynı durum adam gitmiş bir defa almış tekrar eşini, oğlunu, kızını, odun kömür almaya göndermiş bir alan 3-4 defa almış. Sonrada utanmadan Allah'a şükür iki senelik evimin yiyecek giyecek yakacak ihtiyacını hallettim dermiş. Bu tür insanlara haram zehir zıkkım ve yazıklar olsun.

KONU 3: Evi yıkılmış veya hasar görmüş depremzede kiralık ev arıyor bulamıyor ilçede bulunduğu evin kirası 5 ila 7 Bin TL. Arası değişiyor vatandaş ne yapsın? Bu fırsatçılık değil mi? Milletçe gözümüzü para hırsı bürümüş karnımız doyuyor gözümüz doymuyor. Allah nefsimizi ıslah eylesin.

KONU 4: Bunlar yetmiyormuş gibi birde pahalılık başın almış gidiyor. Depremi fırsat bilenler yükünü tutuyor mazota benzine zam gelmediği halde şehirlerarası taşımacılar yol ücretlerine yüzde 60-70 arası zam yaptılar rabbim bu tür açgözlülere merhamet ihsan eylesin. Kira arttırana yağma yapana seçim derdine düşene ne dersin. Sanki felaket yaşamamışız gibi hareket ediliyor. Ey yüce Allah'ım kulların seni 6 Şubat günü hatırladılar çok zaman geçmeden unuttular Ya-rap biz aciz kullarına kendini unutturma. Sonumuzu hayır eyle. Depremden sonra Çağlayancerit'in nüfusunun arttığı dışarıdaki Cerit'lilerin geldiği gibi yabancılarda gelmeye başladı. Sade Çağlayancerit olsa zararı yok Türkiye geneline yabancılar yerleşti ev, iş yeri, Tarla, Bağ bahçe ceviz

bahçeleri satın alıyorlar. Aynen Filistin'lilerin zamanında İsrail'lilere toprak satıp
şimdiyse Filistin'den sürülmeye çalışılan sanıyorum Filistin halkı gibi olacak sonumuz bu
sözümü hiç unutmayınız...
Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

Depremde Yaşadıklarım

DEPREMDE YAŞADIKLARIM.

Deprem bilim adamlarının uyarılarına dayanarak Maraş depremini her an her dakika bekliyordum. Belki inanmazsınız ama dakikasını bilmiyordum ya gündüz ya gece dört ile beş arası olacağı içime doğmuştu. Bunu birçok arkadaşlarıma defalarca söylemişimdir. Depremden üç gün önceydi şöyle bir rüya gördüm. Bizim arılık muhiti eski halinde bağların arasında bir patika yolda yürüyormuşum yolun iki yakası yüksek yamaç bayır. Aşağı doğru yürümeye devam ediyordum bir anda iki yamaç bölüm, bölüm yarılmaya başladı üzerime doğru geliyordu. Allah'ım buda ney? Sen beni kurtar diye yalvarırken bir anda kendimi yolun sol yamacında yarılan yerlerin dışında buldum. Uyandım ki saat üç'ü on geçiyordu yarabbi sana şükürler olsun rüyaymış dedim. Yine depremden bir hafta önceydi ikinci rüyayı gördüm. Aksu mahallesinden sepetsiz bir motosiklete bindim Cerit'e geliyorum Mercen'e geldiğimde Mercen deresi geçilmez derecede dolu ve coşmuş ayna gibi bir su tabanı gözüküyor köprü yıkılmış motorumla suya daldım su motorla birlikte beni tamamen yuttu fakat boğulmadan ıslanmadan 2 dakikada karşıya geçip bir şey olmamış gibi yoluma devam ettim. Bu rüyaları depremden sağ kurtulduğumuza yorumladım. Her iki Rüyamıda hanıma anlattım sen ne biçim rüyalar görüyorsun dedi. Depremden 1 gün önceydi sabah namazı sonrası Gözlerim öyle bir seğirmeye başladı ki gözlerimi açamadım seğirme akşama kadar devam etti.

Yarabbi bunda da var bir hayır deyip başımıza gelecek mi var dedim. Bu bir nevi batıl inanç ama insanoğlu başına bir şeyler geleceğine inanıyor. Sabah namazı yakın 6 Şubat 2023 saat 4'ü On Yedi geçiyordu hanımla birlikte 7,7 şiddetinde depreme yakalandık aniden uykudan uyandık panikle hanım karyolanın sağ tarafına ben karyola ile dolabın arasına düştüm elektrikler gitti karanlıkta kaldık.

Yarım dakika çırpındım ayağa kalkamadım. Sanki yüksek bir dağda fırtınaya tutulmuşuz ne sağa ne sola dönebildik ne kalkıp adım atabildik. Dolabın çıkardığı o sesler bizi daha çok tedirgin etti. O ses hala kulaklarımızda çınlıyor tutunacak dal aradık. Rabbimize yalvarmaktan başka iman dilemekten başka çaremiz yoktu. Bir dakika sonra deprem yavaşladı o anda dolapla karyola arasından çıktım hala sallanma devam ediyordu. Ayak ya lın geceliklerle dışarı çıktık ki ortalık karanlık toz duman kar yağıyor fırtına esiyordu. Üşüdük yerden hala sesler çıkıyor hafifte olsa sallanıyordu. 20'ni dakika sonra tekrar eve girdik elbiselerimizi alıp dışarıda giyinip evden ayrıldık. O gün tekrar öğle yemeği için çocuklarım ve torunlarımla birlikte eve geldik yemek hazırlandı sofraya kuruldu çaylar bardaklara dolduruldu şekerleri atılmadan bir yudum bile almadan

Saat 13.24 idi 7,6 şiddetinde öyle bir sallandık ki sanki yere yattık tekrar doğrulduk sofraya öyle kaldı kendimizi dışarıya zor attık. O gece damadın arabasında yattık. Artçılar durmadan devam ediyordu. Ve çok büyük 2 deprem yaşadık. Deprem esnasında biz duymadık depremden bir kaç dakika önce bazı vatandaşlar sanki Yüz binlerce insan bir araya gelmiş çığlıklar atıyormuşcasına sesler duymuşlar biz ise dolabın sesinden başka bir ses duymadık.

Bir gün arabada yattık ve bir komşunun evine gittik komşulardan da gelenler oldu 10 gün 28 kişi komşunun bir odasında kaldık. Evlere elektrik su ve doğalgaz verilince evimize geldik. Rabbimize şükürler olsun ilçede fazla zarar olmadı. Bir bayan bahçe evinde enkaz altında kalarak hayatını kaybetti birinci depremde hasar gören altı iş yeri olan 4 katlı apartman 2. Depremde yerle bir oldu.

İlçede taş duvarlı evlerin birçoğu ve Guzgeçe'de ki bahçe evlerinin bazıları yıkıldı. Birçoğu hafif hasarlı milletçe çok acı bir felaket yaşadık Aslında rabbim depremden önce olacakları bana bildirmiş amma anlayamadım. Aradan günler geçmesine rağmen hala depremin etkisinden kurtulamadık. Rabbim bu felaketi bir daha hiç kimseye yaşatmasın. Ölenlere rahmet ailelerine sabır diliyorum. Milletçe hepimize geçmiş olsun...

Âşık Ali Ataş

Ali Ataş

Dünden Bu Güne

DÜNDEM BU GÜNE

Bazı insanlar günümüzde fakirlik edebiyatı yapıyor. Birçokları çöpte ekmek arıyormuş o ekmeği o insanın yediğinden emin misin? Evinde kedisi, köpeği veya tavukları vardır onlara yediriyor. Günümüzde fakir insan yok. Yaşlısı, dulu, yetimi, malulü, engellisi, hastası, hasta bakıcısı maaş alıyor.

1984 yılında köyümüzde 3 tane otobüs vardı. Doğru düzgün yolumuz yoktu. Maraş'a her gün biri sabah gider akşam dönerdi. Başka ne dolmuş ne taksi vardı. Aradan 40 yıl geçti yıl 2024 şimdiyse ilçenin iki kilometrelik ana caddesini bırak sokaklarında bile araba park edecek yer kalmadı. Sevgili okurlar öyle bir zamanda yaşıyoruz ki sormayın gitsin. Alın teriyle kazanmayı unuttuk millet olarak hepimiz devlete göz diktik.

Evde anam babam hasta maaş bağla bana hasta bakıcı maaşı bağla diyor. Eğer bu dedikleri olmazsa devletine ver yansın ediyor. Acaba maaşım yattı mı? Deyip atemeye koşuyor. Ailesinde akrabasın da maaş almayan kimse yok. Cebinde en az beş tane banka kartı var kartın birin çıkartıp diğerini takıyor sıradaki vatandaş dakikalarca arkada bekliyor. Esnaf yirmi beş yıl devlete pirim ödemiş şimdi aldığı maaş on bin TL buda adaletsizlik değil de nedir? Biz eskiden böyle değildik senede iki defa ailecek Çukurova'ya çapa vurmaya pamuk toplamaya giderdik iki ay çalışır alın teri dökerek para kazanır gelir çocuklarımızla yerdik. Bunlar unutuldu.

Eğer o parayla geçinemiyorsak koşardık gurbete aylarca çalışır evimizden haber alamazdık. Şimdiyse bir alo çıktı ailede 5 kişi mi var herkesin cebinde bir akıllı telefon Her telefon en az 5 - 10 bin TL' dir. Herkes sabahtan akşama kadar telefona gözünü dikip vakit öldürüyor vakti öldürdüğü gibi göz bozuluyor beyin yoruluyor haberi yok. Şimdiyse aile bir odadan öbür odaya gitmeye eriniyor. Çocuğunu alo ile yanına çağırıyor. Öyle bir rahatlığa alıştık ki sormayın.

11 Mart 2020 yılında (Covid 19) diye bir Hastalığın Çin'den yayıldığı söylendi.

Bir anda tüm dünyayı dardı. Milyonlarca insan öldü. Karı kocasından anne baba evlatlarından torunlarından çocuklar anne babalarından Komşu komşusundan kaçır oldu. Hastalık yakaladığını sağ bırakmadı. İlçemizde yüzlerce insanımız öldü. Caddeler sokaklar boşaldı. Evimize kapandık dışarı çıkamaz olduk. Türkiye'de sanayiler durdu. Yaptığım tespitlere göre 6 ay içerisinde 18 Haziran 2020 tarihine kadar Türkiye' de ölen (110 bin) kişiyi geçti.

06 Şubat 2023 de merkez üstü Kahramanmaraş ile birlikte 11 vilayette asrın felaketi denilen 7,7_7,6 şiddetinde 9 saat arayla peş peşe iki deprem yaşadık. Anlatılanlar doğruysa 60 bin kişi hayatını kaybetti yüz binlerce insan sakat kaldı. Binlerce komşumuzu akrabamızı arkadaşlarımızı dostlarımızı kaybettik. Bir müddet sonra ölenleri unuttuk. Ölen öldü "kalan sağlar bizimidir" dedik. Biz insanlar Olanlardan ibret almamız gerekirken daha da azdık. Para tamahı olduk karnımız doysa gözümüz doymaz oldu. Deprem sonrası İlçemize onlarca tır dolusu yiyecek, içecek, giyecek, odun, kömür, geldi ihtiyacı olanda koştu olmayanda bir alan beş daha almış.

Bazı doymazlar aldıklarını dükkânlara götürüp satmış. Sonunda da iyi ki bu deprem oldu iki yıllık yiyeceğimi giyeceği mi yakacağı mı temin ettim diyenlere şahit olduk. Size soruyorum bu mu insanlık bu mu komşuluk bu mu Müslümanlık? Depremden sonra Türkiye genelinde birde pahalılık aldı yürüdü bu gün 10 TL'ye aldığını yarın 20 TL'ye alamıyorsun. Geçenlerde bir esnafa gittim alacağım bir ayakkabı keratası adam yüz yetmiş TL dedi sonra uğrarım dedim başka birine gittim aynı keratayı 40 TL'ye aldım.

Gelelim diğer konuya Çağlayancerit ilçesinde depremde 2 apartman hariç taş duvarlı evler dâhil hiç bir ev yıkılmadı. Devletten kira yardımı almak için ve de devlet evlerimizi yapacak ümidiyle sapa sağlam evlere çürük raporu verildi. Yüzlercesi devlet tarafından yıktırıldı yapılmayı bekliyor. Öyle bir fırsatçı millet olduk ki sormayın. Yalnız bu fırsatçılık aç gözlülük bu insanların yanına kalmayacak. Ya bir savaş, ya bir afet, ya

bir ölet veyahut bir kıtlık yaşanacak ama er ama geç bu dediklerimden birisi veya ikisi mutlaka yaşanacak.

SALMAN ALİ'NİN ÇOCUKKEN BANA ANLATTIKLARI

Zamanında köyümüzde Salman Ali Engizek İsminde yaşlı bir amcamız vardı. Okumuş bir âlim insandı eskiler bilirler bu amca kur-anı kerim haricinde 10'larca arapça kitapları vardı. 1958'de özel olarak evine gitmiştim. bu yaşlı amca hep gelecekte haber verirdi. Zamanla herkesin kapısında arabaları olacak, gözleri doymayacak.

Sular azalacak, dünyada su savaşları olacak, İnsanlar azacak sinir küpü olacak. Büyük küçük yoldan çıkacak, insanlar bir hiç yere birbirin vuracak, Kadın erkek tanınmayacak, açık saçık gezecekler, görüntülü aletler çıkacak karşılıklı konuşacaklar. İnsanlar iyice bozulacak, dünya bir telden ötecek, para çoğalacak insanlar para tamahı olacak, büyük marketler açılacak, her şey pahalalanacak, bir müddet sonra kıtlıklar yaşanacak,

Güçlü bir lider gelecek epey hüküm sürecek, Osmanlı'yı yaşatmaya çalışacak fakat muvaffak olamayacak, ama o dönem Türkiye güçlenecek, çok büyük depremler olacak Türkiye'de büyük yıkımlar olacak yüz binlerce insan ölecek, aylarca enkaz altındakiler çürüyecek,

Sağ kalanlar olanlardan bir ibret almıyacak, dahada azacaklar. İki küçük devletten biri savaş başlayacak ya Kıbrıs, ya İsrail olacak yüz binlerce Müslüman ölecek, üçüncü dünya savaşı çıkacak. Savaş amik ovasına yayılacak kan gövdeyi götürecekt, silahlar bir müddet patlamayacak susacak herkes kazma kürekle sopalarla kılıçlarla savaşacak. Müslümanlar savaştan galip çıkacak. Bu günümüze kadar rahmetli ne demiş ise bir kaç hariç hepsini yaşadık.

Rahmetliden devamlı bilgiler alırdım Ali emmi bunları nerden biliyorsunuz dediğimde oğlum kur-anda yazıyor derdi. Ben göremem ama bu dediklerimi sizler yaşar görürsünüz derdi. Bunları belki evlatlarına da anlatmıştır. Kendi konuşur ben not alırdım. Ne yazıyorsun derdi ileride gerek olabilir anlattıklarını yazıyorum derdim. vel hasıl akıllı çocuksun derdi sırtımı sıvardı. Allah Gani gani rahmet eylesin toprağı onu sıkmasın. Rabbim hepimizin sonunu hayır eylesin. Aziz milletimizi böyle kötü felaketlerden daima korusun. Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

Gelip Geçmiş Muhtarlar

GELMİŞ GEÇMİŞ MUHTARLAR

Köyde önceki gelmiş geçmiş dönemlerde muhtarlık yapanları bilmem. Bilenlerden öğrendiğime göre Mercik Kâhya bir dönem muhtarlık yapmış. (Ölü). Küçük Kız lakaplı Eşe Fatma Yıldızlı 07.01.1854 tarihinde doğmuş. Köyde iki dönem muhtarlık yapmış. Bu bayan muhtarın bıyıklı ve hafif sakallı olduğu söylenir. 15.04.1935 tarihinde 81 yaşında ölmüş. (Muhtar Büyük Gazi Hasan'ın nenesi imiş). Fakılar sülalesinden fakılar sülalesinden Ahmet Efendi lakaplı Ahmet Tükel bir dönem muhtarlık yapmış (1910 doğumlu 1969 yılında ölmüş) Salman Engizek bir dönem muhtarlık yapmış 1961 yılında öldü.) Yine Fakılar sülalesinden Nazmi Tükel bir dönem muhtarlık yapmış. (1332 doğumlu 1997 yılında ölmüş).

Yine Fakılar sülalesinden N.Kemal Ertem bir dönem muhtarlık yapmış. (1925 doğumlu 1980 yılında ölmüş). Hafızlar sülalesinden Hafız Ahmet Doğanpınar bir dönem muhtarlık yapmış. (1310 doğumlu 1972 yılında ölmüş). Pürçüklüler sülalesinden (Pürçüklü Ali) Ali Haklı bir dönem muhtarlık yapmış. (1341 doğumlu 2004 yılında ölmüş). Bildiğim kadarıyla yeni dönem muhtarları çakallar sülalesinden Çakal Ali lakaplı Ali Güler bir dönem muhtarlık yaptı. (1995 yılında öldü.) Salman Engizek bir dönem muhtarlık yaptı 1909 doğumlu 1961 yılında kalp krizi sonucu hayatını kaybetti. Ali Onaran 2 dönem muhtarlık yaptı. 1922 doğumlu Ali Onaran 25 02 2005 Tarihinde vefat etti. Abdullah Çetinkaya 1974/1982 yılları arasında 1 dönem muhtarlık yaptı.

Bazı olaylardan ötürü mühür Karaca Abdullah'tan alınarak birinci aza olan Küçük Gazi Hasan Yıldızlı'ya verildi. Yıldızlı altı ay kadar muhtarlık yaptı.1934 doğumlu olan Yıldızlı 2007 yılında vefat etmiştir.1983 de muhtarlık seçimini Ahmet ağalar sülalesinden Ali Onaran'ın yeğeni Hasan Onaran muhtar oldu. 16 Haziran 1986 yılına kadar köyün son muhtarı olarak tarihe geçti. 16 Haziran 1986 yılında Cerit belediye oldu 1987 yılında ilçe oldu. İlçe mahalle muhtarları İstiklal mahalle muhtarı Salman Dolgun, Fatih Mahalle muhtarı Hasan Gökburun, Engizek muhtarı Ahmet Zorkun, Akdere Muhtarı Erol Şahin, Aksu muhtarı İlyas Kızılseki...
Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

İlkokukl Yıllarım

İLKOKUL YILLARIM:

Yoksullukların beraberinde getirdiği perişanlıkla geçen çocukluk yıllarımı çok iyi hatırlıyorum. Köyümüz Türkiye'nin en büyük köylerinden biriydi. Fakir bir aile olarak, mezarlık yakınlarında odası olmayan Taş duvar çamur sıvalı üzeri toprak örtülü odasız penceresiz iki katlı kırk beş metre kare bir evimiz vardı. Alt katta sığırlarımız yatar üst katta on baş horanta anne baba bir arada yatardık.

On yaşıma girmiştim okul çağıma geçiyordu. 1956 yılında Keziban Hatun Cami'sinin yanındaki Molla Yusuf'a ait iki katlı üzeri toprakla örtülü taş duvarlı çamur sıvalı olan evin bir odasında okula başladım. Babamın bana defter kalem alacak parası yoktu. Cevizimiz çoktu evden ceviz çalıp sattım kendime Bir kara kalem bir defter bir de silgi aldım. Bir gün önce yazdığım sayfayı siler yarınki derslerimi yazardım.

Okul sonuna kadar bir defteri ve kalemi idare ederdim. Kitaplarım hiç yoktu arkadaşlarımdan faydalanırdım. Çok zaman kahvaltısız okula giderdim. Eğer akşam yemeğimizden birkaç lokma kalmışsa sabahleyin onu atıştırıp okula giderdim. Ben gil gil darı ekmeği yiyerek büyüdüm. Okula giderken bir parça odun götürür sobada yakar ısınırıydık. 68 kişi erkek öğrenci bir sınıfta ders görürdük. O tarihlerde kız çocukları okula gönderilmezdi.

Okuyup nişanlısına Mektup mu yazacak denirdi? Amerika o yıllarında köy halkına yuvarlak teneke kutularında süt tozu dağıtırdı. Üzerinde Amerika birleşik devletleri tarafından "Türk kardeşlerimize hediye" yazıyordu. O günler bol süt içerdik. Pek süte de benzemiyordu. Daha sonra okullara da verdiler. Evde su bardağı yoktu herkes okula birer tane

Çay bardağı götürürdü günde üç beş bardak süt içerdik. Köyde elektrik yoktu. Geceleri gazyağı lambası, Kara lastik veya çam ışığı ile evimizi aydınlatırdık. Köyümüzün bir tek pınarı vardı. Evlerde suyun olmadığı gibi okulumuzda da su yoktu. Teneffüse çıktığımızda su içmek için okula yakın evlere koşardık. Evlerde su olmadığı zaman okula

300 metre uzaktaki pınara koşarak gider suyumuzu içer nefes nefese okula dönerdik. Derse geç kaldığımızda vay başımıza gelenler. Öğretmenimiz ya yarım saat sınıfın bir köşesinde tek ayaküstü dinelttirirdi. Ya da kışın döşümümüzü açtırarak yirmi Dakika kar'ın üzerinde yatırırdı. Ben bunları hep yaşadım. Bu yazıyı neden yazdınız dersiniz? Yedi Mart 2012 günü İstiklal Mahallesi merkez ilkokuluna bir öğretmen arkadaşımı ziyaret için gitmiştim. Okulun bahçesindeki çeşmelerden su içen bir kaç öğrenci gördüm. Aynı okulda okuduğum için öğrencilik yıllarım aklıma geldi.

Vay be dedim. "Bizim zamanımıza bak şimdiki zamana bak." dedim ve duygulandım. Görüyorum ki şimdi okullar pırıl, pırıl, öğrencilerin okula odun götürme sıkıntıları yok, elbise ayakkabı ve kahvaltı sıkıntıları yok. Komşu evlerine veya pınara koşup su içme sıkıntıları yok. Okulda soba yakma sıkıntıları yok. Her şeyleri dört dörtlük bizler çıra ışığında Ders çalışırken şimdi okul da ev de her yer de elektrikler ısıllı, ısıllı yanmaktadır. Okulun lavabolarında musluklardan sular akıyor. El yıkamak için sabun hazır. Ellerin yıkanıp kurulanması için peçeteler avlular hazır.

Bırakın lavabolara sabun koymayı zamanında anamız çamaşır yıkamaya sabun bulamazdı. Çamaşırı meşe külü ile yıkardı. Tüm aileler böyleydi. Şimdiki öğrenciler çok şanslılar. Ayrıca şimdiki öğrencilerimizde okuma hevesi var hele de Cerit belediye olduktan sonra herkes okumaya yöneldi. En fakir aile de olsa çocuğum okusun bir yerlere gelebilsin diye çabalıyor. Bizim zamanımızda böyle değildi. Çocuk okumak istese aile karşı çıkardı. Aile okutsa çocuk okumazdı. O günkü ailenin tek düşüncesi çocuğu iki keçisi ile bir ineğine çoban olsun yeter. Okuyup da ne olacak derlerdi...

Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

İster İnanın İster İnanmayın

İSTER İNANIN İSTER İNANMAYIN

Mezarlık yakınlarında köyün batısında penceresiz taş duvarlı üstü mertekli çapkılı üzeri topraklı çamur sıvalı iki katlı bir evimiz vardı. Alt katta sığırlarımız yatar üst katta biz yaşırdık. Evimiz mezarlığa 50 metre yakındı. Bizim evin dışında hiç bir ev yoktu. Akşam namazından sonra kimse mezarlığın yakınından geçemezdi. İnsanlar korkarlardı bazı insanlar babama sorardı siz mezardan korkmuyor musunuz? Derlerdi.

Bunu diyen kişiler daha sonra mezarlığın duvarına bitişik olarak evler yaptılar. Evvel kim boş yer buldu orayı sahiplenir ya ev yapardı ya tarla açar bahçe dikerdi. Daha önce mezarlığımız bakımsızdı içerisinde sığır davar otlatılırdı. Mezarlık tandır taşlarıyla doluydu, her mezarın başında bir tandır dikiliydi o tandırın yüzde sekseni mezarlıktan çıkarıldı. Herkes yakınlarının mezarlarını yaptırdı. Mezarın etrafı belediye tarafından sur içine alındı. Muhtelif yerlerine yol yapıldı sular çekildi çeşmeler yapıldı.

Ve tüm mezarlık ağaçlandırıldı ben bu ağaçlandırmaya karşı çıktım zamanın belediye başkanına söyledim mezarın çevresine bir sıra yolun kenarların birer sıra dikilsin mezarın içine ağaç dikilmesin dedim maalesef dinleyen olmadı. Yarın bu ağaçlar büyüyecek mezar deşecek yer kalmayacak yağmurlar olacak mezarlığa yıldırımlar düşecek yangınlar çıkacak kimse bunun farkında bile olmadı. Mezarlığın 3 tane giriş kapısı vardır.

Gelelim bizim konuya biz 5 erkek 3 kız 8 kardeş 2 anne baba on baş horanta idik. Evimizde su ve banyo, tuvalet ve odamız sobamız yoktu. Ocakta odun yakar başına toplanır ısınırdık, elektrik yoktu. Gece evi aydınlatmak için bazen gaz yağı olmazdı lastik kırıntıları çam çıra yakarak evimizi aydınlatırdık. 3 kat yatağımız vardı yorganımız pamuk döşediğimiz çatı kırıntısı yastığımız mısır kabuğu idi. Beş erkek kardeş bir yatakta üçümüz yukardan ikimiz aşağıdan girer üşümeyelim diye bir birimize sarılır uyurduk. Kız kardeşlerimiz üçü bir yatakta yatardı.

Kat kat elbisemiz yoktu ayakkabımız yoktu birer fistanımız şayağımız olurdu anamız elbisenin yırtılan yerini yamardı öyle giyerdik. Kirleneni yiykar kış günü ocağın başında kurutur tekrar giyerdik. Bizler büyük leğen testte banyo yapardık. Bizim ev pınara en az 600 metre uzaktaydı yaz kış bakraçlarla eve su taşırdık. O tarihlerde köye üç dört metre kar yağardı pınara gidemezdik anam kar eritir evin içme suyunu temin eder sığırlarımızı kar suyu ile sulardık. Babam kışın evin karın kürümekle dam loğlamakla meşguldü yaz geldiğinde bağ bahçe tarla işleriyle uğraşırdı.

Anamın yazı kışı yoktu. Komşuların ev işlerine giderdi. Evlerde su yoktu banyo yoktu pınardan evlere bakraçlarla su taşırdı. Büyük pınarın önünde tahtadan yapılmış büyük bir çamaşırhane vardı. Köyün hanımları çamaşırlarını orada yıykarlardı orada banyo yaparlardı. Anam komşuların çamaşırlarını oraya götürür o zaman deterjan yok sabun yok çamaşırı meşe külüyle yiykar geri eve getirir ocağın çevresine serer kururdu. Akşama kadar çalışırdı.

Para yoktu ev sahibi bir tepsi bulgur, un, yarma veya tarhana ne verirlerse onu alır önlüğüne koyar akşam eve gelirdi. Bu günde sizi aç koymadım der sevinirdi. Ya pilav ya çorba yapardı bir leğenin başına toplanır adam başı kaşık yoktu kardeşlerimizle kaşık değişerek yer karnımızı doyururduk. Bırakın kaşık değişmeyi şimdiki çocuklar bir birinin kabından yemek yemiyor ikisi bir yatakta yatmıyor.

Sabah kahvaltımız darı ekmeği ile çökelik dürümü ve bir bardak şerbet ile yerdik. Övün de yediklerimiz bulgur pilavı tarhana çorbası mercimek ve sümüt köftesi pekmez yerdik turp gibi olurduk şimdiki gibi huzursuz değil huzurlu ve mutluyduk. Buğday arpa nohut ekmeği bilmezdik. Gilgil darı konak darı ekmeği yerdik. Yediğimiz içtiğimiz doğaldı dışarıdan ne sebze ne meyve gelirdi çünkü yol yoktu araba yoktu. Herkes bağında bahçesinde yetiştirir doğal yerdı. Üzüm gayet çoktu her ev en az yüz batman pekmez kaynatırdı. Köyde doğru düzgün bakkal manav manifaturacı yoktu. Hastalık nedir bilmezdik. İlaç iğne bilmezdik. Köyümüzde yaşlı insanlar gayet çoktu.

Her sokak başında sekiz on ihtiyar bir araya gelir sohbet ederlerdi. İnsanlar hasta olmazdı. Senede bir veya iki kişi yaşlılıktan ölürdü. Şimdiyse bazı günler üç beş kişi bir anda ölüyor. O tarihlerde tek Ankara radyosu vardı köyde radyo televizyon yoktu. Varlıklı bir ailede bataryalı radyo vardı mahalle insanları o ailenin odasına toplanır haber dinlerdi. Telefon yoktu eğer bir köyden öbür köye bir haber gidecekse bir kişi görevlendirilir o haber götürür getirirdi. Siyaset nedir bilmezdik 4 yılda bir muhtarlık seçimi olurdu köylü ileri gelen birini muhtar seçerdi. Şimdiki gibi insanlarda partizanlık kutuplaşma senlik, benlik yoktu.

Herkes geçimi derdindeydi. Köylü fakirdi kapısında ya bir katır ya bir merkebi olurdu. Onlarla taşıma işleri yapar dağdan kışlık odununu getirirdi. Yılda iki kez çoluk çocuk Adana, ya çapaya pamuğa giderdik bir ay çapada çalışırdık bir ay pamuk toplardık ailemiz bir yıllık kazancını temin ederdi. Köyümüzde hatır gönül komşuluklar vardı. Herkes bir birine yardım ederdi. Şimdiyse herkesin kapısında kamyon, traktör, taksi yatı katı apartmanı var fakat huzur yok insanlık yok Büyük küçük kalmadı insanlar barut fıçısı gibi

6 Şubat 2023 de 9 saat arayla peş peşe 7.7/7.6 iki deprem yaşadık 11 vilayet sallandı 60 bin insanımız öldü yüz binlercesi sakat kaldı bizler daha çok azdık daha da birbirimizi tanımaz olduk. Rabbim sonumuzu hayır eylesin. 1956/1960'larda köyümüzün yolu arabası yoktu acil bir hasta olursa komşular toplanır iki ağaçtan sedir bağlar hastayı üzerine koyar battaniye yoktu çula mindere sarar kar da olsa kışta olsa köye 23 kilometre uzaklıktaki söğütlü durağına kadar sırtlarında götürürlerdi. Bu taşımalarda benimde payım vardır...

Âşık Ali Ataş

Ali Ataş

Kazancımız Bereketliydi

KAZANCIMIZ BEREKETLİYDİ:

Zamanında köyümüzde köylü tarlasında bağında bahçesinde çalışır yorulduğunu bilmezdi. Vatandaş devlete göz dikmezdi çalışır rızkını kendisi temin ederdi. Her sabah somun için bakkala koşmazdı. Şimdiki gibi kahvaltı sofralarında bin bir çeşit yiyecek bulunmazdı. Anneler sabahları saç üzerinde darı ekmeği eder çökelekle pekmez şerbetiyle kahvaltı edilirdi. İnsanlar ne hasta olurdu ne doktor bilirdi. Köylü yılda iki defa kamyon üzerinde Adana'ya çapaya ve pamuğa gider evlerinin Yıllık ihtiyacını görürlerdi. Şimdiki gibi günlük bakkala gitmezdi. Bakkala ayda yılda bir defa ya uğrar ya uğramazdı.

Aldıkları yemek tuzu çamaşır sabun olurdu başka bir şey alamazdı. Buğdayı, Arpayı, Nohudu, Mercimeği tarlasına kendisi ekerdi. Pirinç için çeltiğe giderdi. Yıllık yakacak kış odununu dağdan merkeplerle katırlarla getirirdi. Araba motor olmazdı. Şimdi herkesin kapısında taksisi, dolmuşu, traktörü, kamyonu, var yine de acım diyor. Aza kanaat yok, şükürde ortadan kalktı. Şimdi millet rahatlığa alıştı. Yaşlısı, genci, hastası, malulü, dulu, yetimi, öksüzü birçokları

Devlete gözünü dikmiş çalışıp kazanma yok devlet versin biz yiyelim diyor. Birçoğunun elektriğini suyunu doğalgazını devlet ödüyor. Bazıları da devleti buna mecbur tutuyor bana bakmak zorunda diyor. Yok, böyle bir şey, adam Pazarcığa gidebilecek cebinde parası olduğu halde. Yol parası için kaymakamlığa başvuruyor. Araştırsanız arsası tarlası cevizi var katları vardır. Yine de devlete göz dikiyorlar Allah nefsimizi ıslah eylesin. Aslında millet perişan değil herkesin fazlasıyla kendini idare edecek yiyeceği parası vardır. Zamanında komşunun yapılacak bir işimi var menfaat gözetmeden herkes yardıma koşardı. Şimdi komşusuna selam verse komşusundan para bekler hale geldik. İkinci bir konu bu zamanda töremizi geleneğimizi Göreneğimizi yitirdik. Büyüğe küçüğe saygı sevgi kalmadı. Komşuluklar kalmadı komşu komşusunun açığını arar oldu. Gerçekten biz niye böyle olduk? Adam sensen isen bende benim diyor. Rabbim sonumuzu hayır eylesin... Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

Kışlar Zor Geçerdi

KIŞLAR ZOR GEÇERDİ

Biz 5 erkek 3 kız 8 kardeş 2 anne baba on baş horanta idik. Evimiz iki katlı taş duvar üzeri mertek ve çapkılı çamur sıvalı penceresiz alt katta sığırlarımız yatardı. Evde su, banyo, tuvalet ve odamız sobamız yoktu. Ocakta odun yakar başına çevrilir ısınırdık, elektrik yoktu. Gece evi aydınlatmak için bazen gaz yağı olmazdı lastik kırıntıları çam çıra yakarak evimizi aydınlatırdık. 3 kat yatağımız vardı yorganımız pamuk döseğimiz çapıt kırıntısı yastığımız mısır kabuğu idi. Beş erkek kardeş bir yatakta üçümüz yukardan ikimiz aşağıdan girer üşümeyelim diye bir birimize sarılır uyurduk. Kız kardeşlerimiz üçü bir yatakta yatardı.

Kat kat elbisemiz yoktu ayakkabımız yoktu birer kat fistanımız şayağımız olurdu anamız elbisenin yırtılan yerini yamardı öyle giyerdik. Kirleneni yiykar ocağın başında kurutur tekrar giyerdik. Bizler büyük leğen testte banyo yapardık. Bizim ev pınara en az 600 metre uzaktaydı yaz kış bakraçlarla eve su taşırdık. O tarihlerde köye üç dört metre kar yağardı pınara gidemezdik kar eritir evin içme suyunu temin eder sığırlarımızı kar suyu ile sulardık. Babam kışın evin karın kürümekle meşguldü yaz geldiğinde bağ bahçe tarla işleriyle uğraşırdı. Anamın yazı kışı yoktu. üç beş kuruş için Komşuların ev işlerine giderdi. Evlerde su yoktu banyo yoktu pınardan evlere bakraçlarla su taşırdı. Büyük pınarın önünde tahtadan yapılmış çamaşırhane vardı. Köyün hanımları çamaşırlarını orada yıkardı orada banyo yaparlardı.

Anam komşuların çamaşırlarını oraya götürür o zaman deterjan yok sabun yok çamaşırı meşe külüyle yiykar geri eve getirir serer güneşte kururdu. Akşama kadar çalışırdı. Para yoktu ev sahibi bir tepsi bulgur, un, yarma veya tarhana ne verirlerse onu alır eteğine koyar akşam eve gelirdi. Bu günde sizi aç koymadım der sevinirdi. Ya pilav ya çorba yapardı bir leğenin başına toplanır adam başı kaşık yoktu kardeşlerimizle kaşık değişerek yer karnımızı doyururduk. Bırakın kaşık değişmeyi şimdiki çocuklar bir birinin kabından yemek yemiyor ikisi bir yatakta yatmıyor.

Sabah kahvaltımız darı ekmeği ile çökelik dürümü ve bir bardak şerbet ile yerdik. Övün de yediklerimiz bulgur pilavı tarhana çorbası mercimek ve sümüt köftesi pekmez yerdik turp gibi olurduk şimdiki gibi huzursuz değil huzurlu ve mutluyduk. Buğday arpa nohut ekmeği bilmezdik. Gilgil darı konak darı ekmeği yerdik. Yediğimiz içtiğimiz doğaldı dışarıdan ne sebze ne meyve gelirdi çünkü yol yoktu araba yoktu. Herkes bağında bahçesinde yetiştirir doğal yerdı. Üzüm gayet çoktu her ev en az yüz batman pekmez kaynatırdı. Köyde doğru düzgün bakkal manav manifaturacı yoktu. Hastalık nedir bilmezdik. İlaç iğne bilmezdik. Köyümüzde yaşlı insanlar gayet çoktu. Her sokak başında sekiz on ihtiyar bir araya gelir sohbet ederlerdi. İnsanlar hasta olmazdı. Senede bir veya iki kişi yaşlılıktan ölürdü.

Şimdiyse bazı günler üç beş kişi bir anda ölüyor. O tarihlerde köyde radyo televizyon yoktu. Varlıklı bir ailede radyo vardı mahalle insanları o ailenin odasına toplanır haber dinlerdi. Telefon yoktu eğer bir köyden öbür köye bir haber gidecekse bir kişi görevlendirilir o haber götürür getirirdi. Siyaset nedir bilmezdik 4 yılda bir muhtarlık seçimi olurdu köylü münasip bir muhtar seçerdi. Şimdiki gibi insanlarda partizanlık kutuplaşma senlik benlik yoktu. Herkes geçimi derdindeydi. Köylü fakirdi kapısında ya bir katır ya bir merkebi olurdu. Onlarla taşıma işleri yapar dağdan kışlık odununu getirirdi.

Köyümüzde hatır gönül komşuluklar vardı. Herkes bir birine yardım ederdi. Şimdiyse herkesin kapısında kamyon, traktör, taksi yatı katı apartmanı var fakat huzur yok insanlık yok bitti. Büyük küçük kalmadı insanlar barut fıçısı gibi rabbim sonumuzu hayır eylesin. O günlerde köyümüzün yolu arabası yoktu acil bir hasta olursa komşular toplanır iki ağaçtan sedir bağlar hastayı üzerine koyar battaniye yoktu çula mindere sarar kar da olsa kışta olsa köye 20 kilometre uzaklıktaki söğütlü durağına götürürler oradan da tirenle ya pazarcığa yada narlıda inilir Maraş'a gidilirdi. Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

On Beş Temmuz

ON BEŞ TEMMUZ:

2013 Yılında gezi olaylarını başlatan fetocular Ankara İstanbul sokaklarını ve bir çok şehirleri savaş alanına çevirerek esnafımızın iş yerlerini yağmaladılar dükkânları, polis araçlarını, ambulansları, canlı yayın araçlarını yaktılar. Devleti büyük zarara uğrattılar. Geziden sonuç alamayınca 2014 Yılında yine hükümeti yıkmak için 17-25 Aralık yolsuzluk olaylarını başlattılar. Fethullah Gülen örgütü yıllardır ordumuzun içine sızarak 15 Temmuz 2016 tarihi gece saat 20 sularında devlete karşı darbeye kalkıştılar.

Sayın cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan vakit geçirmeden halkı sokağa çağırdı. Bu çağrı üzerine yaşlısı, genci, kadını kızı Kürt'ü Türk'ü sokağa döküldü. Sokaklar insan seline döndü. Halk tek vücut tek yumruk oldu. Fetocular millet meclis'ini Ankara emniyet amirliğini bombaladılar. Burada altmışa yakın polisimizi şehit ettiler. Ef on altılarla halkın üzerine bombalar yağdırdılar. Halk ef on altılara karşı yerden ellerine geçirdiği taşı sopayı uçaklara fırlattılar. Evlerinin balkonundan penceresinden tencere tava fırlattılar. Fetounun askerleri o an gerçek mermilerle halkın üzerine ateş açıyorlardı. Halk tankların önüne yattı atletlerini çıkartıp tankın

Eksozunu tıkayıp tankı stop ettirdiler. Genelkurmay başkanımız Sayın Hulusi Akara boğazını sıkarak kafasına silah dayadılar teslim olmadı. Çatışmalar sabaha kadar devam etti. Birçok fetocu tanklarıyla silahlarıyla birlikte teslim oldular. Türkiye o gece (252) şehit verdi. (2230) kişi kimi ağır kimi hafif yaralı gazilerimiz oldu. Genelde Ankara ve İstanbul'da çok zayet verildi. Nice kadınları kızları yaşlıları gençleri tankların altında ezildiler. Bir ay boyunca halkımız yılmadı gece gündüz demeden şokaklarda caddelerde nöbet tuttu uyku uyumadılar. Darbe de böylece önlenmiş oldu... Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

Otuz Altı Yıllık İlçe

OTUZ ALTI YILLIK İLÇE:

Kahramanmaraş'tan Pazarcık üzeri 110 kilometre kazıklı üzeri 66 kilometre uzakta ceviziyle ünlü bir ilçe vardır. O ilçe Çağlayancerit. İnsanları temiz, dürüst, mert, yiğit mülayim ve misafirperverdirler. Çağlayancerit halkı bu güne kadar çok siyasetçi dinledi konuşan her siyasetçiye inandı. İlçede

36 yıldır, dönem, dönem belediye başkanlığı yapmış Hasan Kekil A.Nazım Engizek. K.Mehmet Yıldızlı, Üzeyir Kızılseki Hanifi Sariatun Başkan Hasan Kekil döneminde 1987 yılında ilçe oldu. İlçe yolu asfaltlandı.

Sayın A.Nazım Engizek döneminde ilçeye birçok okullar mahallelere köprüler yapıldı. Sayın K.Mehmet Yıldızlı döneminde Arılık tepesine 2 okul bir sosyal tesisler bir devlet hastanesi yapıldı. Hastane var amma doktoru yok gelen doktorlar da çok kalmıyor tayin isteyip gidiyorlar. Çünkü orası hastane yapılacak bir değildi. Mesleği veteriner hekim olan

Üzeyir Kızılseki 31 Mart 2014 Tarihinde Belediye başkanı seçildi. İki yıl içerisinde ilçe ve mahallelerinde parka taşı döşenmeyen cadde ve sokak kalmadı.

Üzeyir Kızılseki döneminde ilçeye Sağlık ocağı ve bir Taziye evi Petrol civarına 300 yataklı çok programlı lise yapıldı. Birçok köylere Taziye evleri ve okullar yapıldı. Ancak 18 Ekim 2015 tarihinde ilçe yolunun genişletilmesi ve tamamen yapılması için büyük bir kalabalık eşliğinde çatal ağaç mevkiinde dana kesilerek görkemli bir açılış yapıldı.

Maalesef aradan 6 yıl geçti yolumuza kazma bile vurulmadı. Yol karakola kadar geldi öksüz dağına dikilen rüzgârgülleri için devam etti. Akdere ile Aksu arası 4 kilometre yolu çift şerit haline getirdi. 2019 Yılı 31 Mart'ta seçimlerinde Ak parti ve MHP tarafında ortak aday gösterilen Küçükcerit'li Sayın Hanifi Sariatun başkan adayı gösterildi. MHP nin ve Ak partinin oyları ile başkan seçildi. Hanifi beyin gününde Kısık yolu genişletildi. Akdere ilçe arası yolu genişletildi ilçeden

Akdere'ye kadar asfaltın iki tarafına Kaldırımlar yapıp parka taşları döşendi. İlçeye doğalgaz getirildi. Sayın başkan çalışmalarına devam ediyor. Çağlayancerit'te Belediye başkanı K.Mehmet Yıldızlının babasının ismi (Hasan)dır. Amma kime sorsanız bilmez.

Halkın yüzde 99'u Padişah der. Yukarıda da anlattım amma anlatım yarım kaldı. Oğlu K.Mehmet Yıldızlı 2004 seçimlerinden sonra 10 yıllık başkanlığında ilçeye çok hizmetleri olmuştur. Ancak İlçe Mezarlığı için çok çaba sarf etti. Mezarlık içinden geçen su yatağını ıslah ederek yol haline getirdi. Mezarlığın bir giriş kapısı varken iki tane kapı daha eklendi.

Mezarlığın muhtelif yerlerine su çektirerek musluklar taktırdı çeşmeler yaptırdı. Mezarlığa çınar, çam, kamalak, ardıç ağaçları diktirdi. İçerdeki gerekmez tandır taşlarının birçoğunu temizletti. Yine mezarlığın muhtelif yerlerine yol yaptırıp parke taşı döşetti. Mezarlıktaki emeğini hiç kimse inkâr edemez. Padişahlıktan söz ediyorduk araya başka konular girince. Sözümüz yarıda kaldı. İlçede genelde herkes lakabı ile tanınır Bizim ilçemizde yüzlerce binlerce lakaplar var İleri gelen bir kaçını yazayım; Padişah, Hâkim, Savcı, Vali, Albay, Yarbay, Yüzbaşı, Binbaşı, Çavış, Onbaşı, gibi lakaplar devam eder gider...

Âşık Ali Ataş

Ali Ataş

Su Kaynaklarımız

SU KAYNAKLARIMIZ

Ayran pınarı dendiğinde akla ayran gelir pınarın gözünden çıkan su tazyikli olduğundan ayran gibi beyazdır biraz aşağı doğru akınca normale döner. bu su zamanında hiç kurumaz senelerce çağlayarak akardı. Şimdi ise bahar aylarında coşar güz mevsimi geldiğinde kurur. Ayran Pınarı, köyün kuzeyi Engizek dağı ile Nurhak sınırındadır. Çağlayancerit'in dört bir yanında bulunan çeşme, pınar, göz, kaynak, dere sularını

İncelediğimizde köyün sulak olduğunu görürüz. En büyük su kaynağı Küçükcerit'te Aksu kaynağıdır. Aksu mahallesi arazileri Yalangoz, Akdere, Kızılseki arazilerini sular. Son yıllarda Helete'nin ve

Bozlar'ın Kulyanlı'nın içme sularını karşılıyor. Aksu Ulu Dere ile birleşerek kısıktan Bozlar köyünün bir kilometre aşağısında Adıyaman, Gölbaşı Suyu ile birleşir. Bu su tüm Pazarcık ve Narlı Ovasını sulayarak Ceyhan suyuna karışır. Köyün diğer su kaynakları Değirmen Gözü, Bu su adını suyun altında kurulu beş su değirmeninden almıştır. Zamanında yan yana üç değirmen döndürecek kadar suyu vardı. Bu su ilçenin içme su ihtiyacını karşılamakla birlikte hem de arazileri sular. Kilise'nin arkı Değirmen Gözü'nün iki yüz metre yukarisındadır.

Zamanında bu arkın yakınında Kilise varmış. İsmi oradan aldığı söylenir. Bel kalınlığında suyu vardı. Genelde arazi suyu ve yaz evlerinde içme suyu olarak kullanılır. Fakat 6 Şubat depreminde kurudu. İlçenin kuzeyinde İncecikler Pınarı vardır. Göl bağlanarak bahçe sulanır. Keklice'kte bilek kalınlığında su vardır.

Bu suyun çevresinde birkaç ev var. Hem içme suyu hem de bahçe sulamada kullanılmaktadır. Gücük suyu bel kalınlığındadır. Bu bölgede Mahmutlar, Kara Yusuf'lar, Veli Çavışlar ikamet etmektedir. Hem içme suyu hem Arazi sulamada kullanılır. Ne yazıkki 6 Şubat depreminde bu suda kuruudu. Kürt Pınarının ayak bileği kadar suyu vardır. Bu su Kara Veli'lerin içme suyudur. Akdere'nin karşısındaki çatta iki bilek kalınlığındadır. Bir müddet Akdere mahallesinin muhtelif yerlerine yapılan çeşmeler

Halkın içme su ihtiyacını karşılardı. Biçmolukta Gırolar, Tatarlar, Patalar, Vırıtlar oymakları ikamet ederlerdi. Ayak bileği kadar suyu vardır. Önünde ağaç olukları var. Göl bağlanır, bahçe sulanır. Ayrıca içme suyu olarak kullanılır. Erikde bilek kalınlığında suy vardır. Yaz aylarında birçok Engizekli burada otururlar. Kavak yurdunun ayak bileği kalınlığında suyu var. Çevresinde bir kaç ev ve arazi vardır. Salmanlar Pınarı'nın iki bilek kalınlığında suyu vardır. İlçenin Karşısında Değişir suyu zamanında bel kalınlığında idi. Bu su genelde

Teslimelerle Fakıların arazilerini sular. 6 şubat depreminde biraz daha çoğaldı Evgozu'nda zamanında bel kalınlığında su vardı. Bu su ile Mucuklar ve Fakılar'ın bir bölümünü Kel Osmanların arazilerini sular. Yaz evlerinin içme suyu olarak kullanılır. Çok yumuşak içimi hoştur. Evgozu kuruma çağına gelmişti 6 Şubat depreminde çoğaldı. Büklüce Pınarı'nın ayak bileği kalınlığında suyu vardır. Hatın oluku'nun bileği kalınlığında suyu vardır. Önünde 2 tane holuk çevresindeki üç beş evin içme suyudur. Şimdiyse bu gözlü suların birçoğu kurudu bel kalınlığında akan sular çok çok azaldı...

Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

Şairin Kendi Kaleminden 1

ŞAİR'İN KENDİ KALEMİNDEN:

Ey Sevgili Halkım bana bu Aşıklık mahlasını sizler verdiniz. Âşık Ali olarak sizinle doğdum, sizinle büyüdüm, sizinle uyudum sizinle uyandım, sizinle ağladım, sizinle güldüm, sizinle üzüldüm, sizinle neşelendim, sizinle çalıştım sizinle yoruludum. Sayenizde şair ve yazar oldum iyiki varsınız.

BEN AŞIK ALİ ATAŞ

Rahmetli anamın dedikleri doğrudur 11 Temmuz 1946 Tarihinde, Kahramanmaraş'ın Çağlayancerit köyü anam değirmen gözündeki tarlamızda ekin biçerken beni dünyaya getirmiş. Her nedense nüfusa 08 Şubat 1948 doğumlu olarak kaydettirmişler. Adım Ali, soyadım Ataş. Aşık Mahlasımdır. Burcum (Aslan). Okuma yazması olmayan bir ailenin üçüncü evladıyım. Babam, Pazarcık'lı olduğunu Cerit'e sonradan geldiklerini söylerdi. Dedemin doğumu bilinmemekte, 01.07.1862 tarihinde vefat etmiştir. Babam Dabanlı aşiretinden Veli Ataş. Lakabına (Ateş) derlerdi. Anam Fatma. Kızıllı aşiretinden Kara Bekir'in torunudur. Lakabına (Giro'nun) kızı derlerdi.

ÇOCUKLUĞUM

Yoksulluklarla geçen çocukluk yıllarımı çok çok iyi hatırlıyorum. Ben şimdiki çocuklar kadar şanslı bir çocuk değil idim. Oyuncaklarım olmazdı. Tahtadan, kartondan, tenekeden oyuncaklarımı kendim yapıp kendim oynamak isterdim. Fakat babam oynamama izin vermez, oyuncaklarımı kırardı.

Biz fakir bir aile idik, Mezarlık yakınlarında, odası olmayan, taş duvarlı üzeri mertekli çapkılı toprak örtülü duvarları çamur sıvalı, iki katlı kırk beş metre kare bir evimiz vardı. Odamız yoktu alt katta sığırlarımız yatar, üst katta ana baba çocuklar on baş horanta bir arada yaşadık.

Sobamız yoktu. Evin bir köşesinde ocak vardı. Kış günü ocakta iri odunlar yakardık Ateşin başına toplanır, ısınmaya çalışırdık. Evimizin üç kat yatağı vardı. Beş erkek kardeşin üçü yatağın başucundan ikisi ayakucundan yatağa girer, bir yorganda beşimiz yatardık. Üç kız kardeş ayrı bir yatakta yatardı. Anne baba bir yatakta yatarlardı.

Yün döşegimiz yoktu. Çapıt minderlerde çapıt yorganlarda yattık. Tüm evlerde olduğu gibi bizim evimizde de su yoktu. Köyün gelini, kızı Keziban Hatun Camisi'nin önündeki pınardan bakraçlarla evlerine su taşırlardı. Evimiz pınara çok uzaktı. Bizlerde yaz kış bakraçlarla evimize su taşırdık. O tarihlerde köye üç dört metre kar yağardı. Pınara gidemediğimiz günlerde anam ocakta kar eriterek içecek suyumuzu ve sığırlarımızın içecek sularını temin ederdi.

KÖYDE ELEKTRİK YOKTU

Geceleri gazyağı lambası, çam, çıra, lastik kırıntıları yakarak evimizi aydınlatırdık. Özel bir odamız yoktu. Gece gaz lambasının ışığında ders çalışırdım. Babam çok zaman bana kızardı dersine gündüz çalış yarına yakacak gazyağı yok, lambayı yakma, derdi. Bazen lastik bazen çıra yakar ışığında derse çalışırdım. Özel ayakkabım yoktu. Katran lastiği ya da babamın sığır derisinden yaptığı ham çarığı giyerdim. Çorabın ne olduğunu bilmezdik. Buğday, arpa, nohut ekmeğini bilmezdik.

Genelde gilgil darı ekmeği yiyerek büyüdük. Çok zaman kahvaltısız okula giderdim. Akşam yemeğimizden birkaç lokma kalmış ise sabahleyin onu atıştırır okula öyle giderdim. O günlerde köye 4 metre kar yağardı. Sokaklar kapalı, imkânlar kısıtlı olduğu halde. Şimdiki gibi okullar tatil edilmezdi. Öğlen okuldan eve gelmezdim. Yemeğim, çantamda bulunursa iki diş tarhana ve iki cevizdi.

Şimdiki gibi okulumuzda kalorifer yoktu. Okula giderken bir parça yarıntı odun götürür odunları sobada yakarak ısınırdık. Sınıfta seksen beş erkek öğrenciydik. Aramızda kız öğrenci yoktu. O tarihlerde kız çocukları okula gönderilmezdi. Çünkü

köyde ileriye ve geleceği göremeyen örümcek kafalı insanlar çoktu.

Öğrencilik yıllarımda gazete ve kitap okumayı çok severdim. Fakat okuyacak ne gazete ne kitap bulabilirdim. Muhtar Salman Engizek'in sebze bahçesini sulardım. Ağabeyli karakolundan köye gelen askerler Karagöz isimli gazeteler getirirlerdi. Muhtar okuduğu gazeteleri atmaz, bana verirdi. Gece gündüz o gazeteleri okurdum.

KEVEN İÇİNDE UYUDUM

Keven; güzün dağlardan sökülerek katır ve merkeplerle yükleyerek getirilirdi. Kışın ıslayıp doğrayarak sığırlara yedirilen bir bitki türüdür. O zamanlarda köylü genelde hayvancılıkla geçimini sağlardı. Keven getirmeyen ev olmazdı. Yumuşak olması için kışın yağmur alacak şekilde evin önüne süyüklerin altına veya ağaçların başına yığarlardı. Bizim evin önünde bir dut ağacımız vardı.

Babam keveni dut ağacının başına yığardı. Geceleri arkadaşlarımla oyun oynardık. Eve geç geldiğimde babam kapıyı açmazdı. Dut'a çıkar, kevenin orta yerinden kendime yer açar üzerimi kefenlerle örter orada uyurdum. Mevsimlerden güz babam bir gün sabah namazını kıldıktan sonra keven almak için dut'a çıkmış, aşağıya keven atarken üstüm açılmış.

Uyku ile uyanıklık arasında bir "Ali" sesi duydum. Gözümü açtım ki babam. Ne yapıyorsun burada, dedi. Ne yapayım? Kapıyı açmıyorsun, burada yatıyorum, dedim. O gün üzerime yağmur yağmış ıslanmışım.

Kalk dedi, beni aşağı indirdi, eve çıkardı, anama şunun elbiselerini değiştir, dedi. Elbise olarak uzun etekli fistanım vardı. Anam şaşırdı. Neredeydin üstünü nerede ısladın, dedi? Kevenin içinde uyuyordum. Üzerime yağmur yağmış orada ıslanmışım, dedim. Anam babama kızdı. Sen kapıyı açmazsan çocuk nereye gider? Bu çocuk hastalanırsa sana sorarım dedi. Babam bir daha kapıyı kilitlemedi. Çocukluğumda bunları da yaşadım.

İLKOKUL YILLARIM

Okul çağı gelmiş geçiyordu. Babam beni okula göndermek istemiyordu. Benim defter kalem alacak param yok, diyordu. Ben ise okula gitmek için gece gündüz ağlıyordum. Evden gizlice kimliğimi alıp okula gittim 1956 yılında okula yazıldım. Keziban Hatun Camisi'nin yanındaki Molla Yusuf'a ait taş duvarlı üzeri mertek, çapki ve toprak ile örtülü, duvarları çamur sıvalı, tek odalı evde okula başladım. Benden öncede birçok büyüklerimiz buradan diploma almışlar. Şubat tatilinde köylülerin yaptırdığı tek katlı 2 derslikli okula taşındık. Bir ay okula kalemli deftersiz gittim. Babam bana defter kalem almıyordu.

Cevizimiz çoktu. Evden ceviz çalıp rahmetli Hoca Salman Bahçe'ye cevizleri verir kalem defter silgi aldım. Başka defterim olmadığı için deftere yazdığım günlük derslerimi siler bir gün sonra yeniden yazardım. Eski defterler şimdiki defterler gibi kaliteli değildi samanlı defter derlerdi yazıları silerken çok zaman sayfaları yırtılırdı. Okul bitinceye kadar bir defteri kullanırdım.

DİNİ DERSLER ALDIM

İlkokulun yanı sıra köyün Fahri İmamı Hasan Basri Tükel hocadan dini dersler aldım hocamın sayesinde.

Şimdiye namaz kıldığım camilerde imamın olmadığı zaman müezzinlik ve imamlik yapıp namaz kıldırıldığı olmuştur. Okulda elimden her iş gelirdi. Kırılan sıraları oturakları tamir eder kırılan camları takardım. Öğretmenim ve arkadaşlarım bana usta derlerdi. Öğretmenim Ali Asker Osmaniyeli idi. 1960 yılında kendisinden ilkokul diplomamı aldım. Öğretmenim beni götürüp okutacaktı. Anam babam göndermediler.

Okuyamadım. Öğretmenim 50 yıl sonra hanımıyla ziyaretime geldiler. Eski tanıdıklarını sordular, hepsi de rahmetli oldu, dedim. Ancak tanıdığınız ailelerden bir

tanesi sağ dedim onu da gidip ziyaret ettiler. Öğretmenim 14 Mart 2020 tarihinde (88) yaşında vefat etti. Kendisine rahmet, ailesine sabırlar diliyorum.

OKULUMUZDA SU YOKTU

Başta anlattığım gibi köyün bir tek pınarı vardı. Tüm evlerde su olmadığı gibi okulumuzda da su yoktu. Teneffüye çıktığımızda Su içmek için okula yakın evlere koşardık evlerde su olmadığı zaman okula üç yüz metre uzaktaki pınara

Yağmurda yağsa, karda yağsa koşarak gider, su içer, nefes nefese okula dönerdik. Derse geç kaldığımızda vay başımıza gelenlere öğretmenimiz bizi cezalandırırdı. Yarım saat sınıfın bir köşesinde tek ayaküstü bekletirdi. Ya da kışın soğukunda göğsümüzü açtırır yirmi dakika kar üzerine yüzün koyu yatırır sırtımıza basardı. Kimseye şikâyet edemezdik.

ŞİİR YAZMAYA BAŞLADIM

Öğrenciliğimde çok güzel resim çizerdim. Ressam olmayı düşünürken birdenbire İlkokul dördüncü sınıfta iken şiir yazmaya başladım. Hayal gücüm çok fazlaydı isteseydim hikâye ve romanda yazabilirdim ressamda olabilirdim.

Ama Şiir yazmayı tercih ettim. Yazdığım şiirlerde genelde Çağlayancerit halkının dertlerini, yaşantılarını dile getirdim. Şiirlerimde kimseyi ötekileştirmedim. Devamlı birlik beraberlik çağrıları yaptım. Günümüzde de aynı çağrıları yapmaya devam ediyorum. Üzüntümü, sevincimi, öfkemi, kısacası tüm duygularımı şiirlerimle anlatmaya çalışırım. Gençlikte yazdığım şiirleri bir Elbistan yolculuğumda kaybettim. 65 yaşımdan sonra daha güzel daha anlamlı şiirler yazmaya başladım.

Okuyucularımdan genelde Hasan'la ilgili şiirlerimden çok eleştiriler alırım. Soruyorlar bu Hasan kim? Üstat Merhum Karakoç'un dediği gibi "Ha Hasan'a Ha Sana" derim. Hedefteki kişi, bir semboldür, O sembol isimle bir başkası veya bir konu anlatılır. Bu anlatım bazen şikâyet bazen sevinç bazen hüznün bazen övgü bazen taşlama bazen beddua olabilir.

İLHAM KAYNAĞIM

1984'lerde Şair Abdurrahim Karakoç'un Hasan'a Mektuplar" isimli bir şiir kitabı elime geçti, onu okudum. O kitabında sanki Cerit'i ve Cerit'liyi anlatıyordu. Bu şair benim ilham kaynağım oldu. Yazdığım şiirleri yeri geldiğinde gençler ve yaşlılar arasında ezberlenerek günümüzde okuyan kişiler gayet çoktur.

KÖYE KİTAP SATANLAR GELİRDİ

1956-1958 yıllarında köye katırlarıyla kitap satan insanlar gelirdi. Köprübaşındaki Karaveli Ali'ye ait ahşap evin çardağında kitap sergisi açarlardı. Ancak kitapların kapak yazılarını okurdum. Orada bulunan Salman K. isimli yaşlı amca okumaya meraklı olduğumu biliyordu. "Ali bana baba de, sana istediğin kitapları alırım." dedi öyle sevindim ki Salman amcaya hiç tereddüt etmeden baba dedim. Bana istediğim dört tane şiir ve hikâye kitapları.

Aldı sevincimden uçuyordum koşarak eve geldim Babam evde Kur-an okuyormuş "Nerden aldın o kitapları?" dedi. Salman amcaya baba dedim, o aldı. deyince babam sinirlendi. Sayfasını bile açmadığım kitapları elimden aldı, yırttı, ateşe atıp yaktı. Beni de iyi bir dövdü. Ağlayarak Hacı dayıma gittim onda kitaplar olduğunu biliyordum. Dayımdan emanet birkaç kitap aldım.

Dayı beraber gidelim babam şimdi senin kitapları da yakar dedim. Dayım ile birlikte eve geldik. Babam yine kitapları elimde görünce çıldırdı. "Bu defa kime baba dedin?" deyince dayım enişte "Kitaplar benim, emanet verdim. Okusun sonra alırım kitaplarımı yakma" dedi. Bir hafta içinde dayımdan aldığım 5 tane şiir ve hikâye kitaplarını gece gündüz okuyup bitirdim.

SAZ ÇALMA MERAKIM

Durup durur iken beni saz çalma merakı sarmıştı fakat sazım yoktu. Beş kiloluk bir vita yağı kutusundan kendime bir saz yaptım. Kısa zamanda teneke sazımla saz çalmayı öğrendim. Daha sonra harçlıklarımı biriktirip kendime bir saz aldım. Nota bilmem ama her türlü makamı rahatlıkla çalarım. Köyde düğünlere giderdim sabahlara kadar çalıp söylediğim oldu. Saz çaldığımı duyan köyün Bazı örümcek kafalı insanları

Babama saz çalmanın günah olduğunu, öldüğümde cehennemde yanacağımı söylemişler. Babam bu insanların sözlerine inanarak cehennemde yanmamam için saz çalmama izin vermedi. Bir müddet sazı komşularda sakladım. Bir gün komşudan sazımı alıp eve geldim. Saz çalıyordum. Aniden babam geldi. Ben sana saz çalma demedim mi deyip sazı elimden aldı, Cehennemde ben yanacağım sen değil sazımı kırma dedimse de dinlemedi sazımı duvara vurup kırdı. Sazımın kırılmasına dayanamadım. Bu şiiri yazıp babama not bıraktım.

---=====---
Baskıyı artırdın şu benden yana,
Babacığım beni getirdin cana,
Biricik sazımı çok gördün bana,
Duvara vurarak kırdınız babam.

---=====---
O gece evimden ve köyümden kaçtım. O tarihlerde köyün yolu ve arabası yoktu. Peşimden gelen olur korkusuyla yola gitmedim. Tepeden tepeye giderek, bazı yerlerde kısığın o azgın ve soğuk sularını geçerek On dört saat aç susuz, yaya yürüyerek köye otuz kilometre uzakta olan asfalta vardım. Gece bir yük kamyonuna binerek Kahramanmaraş'a gittim. Kimseyi tanıımıyordum. Yatacak yerim de yoktu. Birilerine sordum. Bana bir yer tarif ettiler, gittim. Tarif edilen yer, han imiş.

O gece handa yattım sabah kalktığımda hancı para diye geldi param yok dedim hancıya derdimi anlattım. Bana bir haftalığına bir kaç kuruş verdi. İlk işim bir ekmek iki domates alıp karnımı doyurdum. Bu handa günlüğü On kuruşa bir yıl kaldım. İşsizdim inşaat işçiliği yaptım: İnşaatlarda çalıştım.

Hamallık, ayakkabı boyacılığı, seyyar satıcılık yaptım. Günlük gazete ve dergiler sattım. Daha sonra bir fotoğraf makinesi alarak fotoğrafçılık yaptım. İlk işim hancıya olan borcumu ödedim.

Şiir yazmaya devam ediyordum. Yazdığım şiirlerimi matbaalarda çoğaltarak çarşıda, pazarda, mahallelerde satmaya başladım. Biriktirdiğim üç beş kuruş ile kendime bir saz aldım. Şiirlerimi satarken çok zaman sazım yanımda olurdu. Bulduğum müsait ortamlarda çalar söylerdim. Etrafıma toplanan insanlara irticalen türküler söylerdim. Bu da insanların hoşlarına giderdi. Fakat zabıta bana bir türlü rahat ettirmezlerdi.

BAKINIZ KİMİNLE ATIŞTIM

Birçok şair ve âşıklarla karşılaşp tanıştım. Şairlerle karşılıklı atışmalar yaptım. 1967 yılıydı Maraş'ta çarşı başında şiir satıyordum. Başı poşulu, sırtı abalı, ayağı şalvarlı ham çarıklı, kıl çoraplı, iri yarı bir insan gördüm. Yanına sokuldum. Yazın bu sıcaklığında neden bu kıyafetle gezdiğini kim olduğunu irticalen şiirlerimle sormaya başladım Yoldan geçenler başımıza toplandı.

---=====---
Kıl çorap kıl şalvar çarık ayakta,
Neden böyle giyersiniz sıcakta?
Birde teybiniz var durur kucakta,
Sorduğum soruya cevap ver emmi.

İrticalen aniden bana cevap vermeye başladı. Ben ona, o bana epey devam ettik. Ve bana söylediği şiirinden bir tanesi şöyle.

Dikkat eyleyin yazdıkça yazdınız,
Çok ileri gidip fazla azdınız
Kıyafetle aklınızı bozdunuz,
Bunları kafana takma yeğenim.

Epey atıştık atışmamızın devamını 5.inci şiir kitabım (Düşünüyorum)'un 61'inci sayfasından okuyabilirsiniz. Şiirinin son kıtasında Abdolvahap Kocaman olduğunu öğrendim. Şaşırdım, özür dileyip elini öptüm. Sırtımı sıvazladı. Nereli olduğumu sordu Cerit'liyim dedim. Önceleri de ismini duyardım. Abdolvahap Kocaman'ı tanımazdım. Böylece tanışmış olduk. Meğerse kendisi de teybe okuduğu şiir kasetlerini satıyormuş. Atışmalarımızı kasete kaydetmiş. Kasette kendi sesi olan ve atışmalarımızı kaydettiği o kasetiyle birlikte bana 2 kasetini hediye etti. Bu büyük şairi asla unutamam. 14 Ağustos 2005 tarihinde vefat etti. Kendisine Allah'tan rahmet ailesine ve tüm sevenlerine sabır ve baş sağlığı diliyorum

----- TÜRKİYEDE BİR ÇOK İL DOLAŞTIM

Halkım beni Âşık Ali olarak tanıdı. Sayfanın başında da anlattığım gibi Âşıklık mahlasını bana bu halk verdi. Macerayı ve övünmeyi sevmem. Olduğum gibi görünmeye, görüldüğüm gibi olmaya çalışırım. Velhasıl gurbetin kahrını çok çektim. Anam, şehre gelip gidenlerle evine dönsün diye ara sıra haber salıyordu. Annemi kıramazdım. Geçmişte babama olan dargınlıklarımı, kırgınlıklarımı bir kenara bırakarak tekrar köyüme döndüm. Son zamanlarda içine kapalı biri olarak toplumdan uzaklaştım.

----- ASKER ARKADAŞLARIM

Askere gittim. İlk birliğim Sivas Temel tepe. Köye mektup yazarak sazımı istedim. PTT ile gönderdiler. Komutanlarım saz çalmama müsaade ederlerdi. Cumartesi Pazar günleri Alay'ın anons cihazından çalar söyledim. Sivas'ta Yılmaz Güney ile tanıştım. Üniversite okuduğu için askere geç geldiğini söylemişti. 1984 yılında Fransa'da vefat etti. Allah rahmet eylesin. Ailesinin ve sevenlerinin başı sağ olsun. İki ay sonra Tokat'a tayin edildim. Tokat'ta Muhlis Akarsu ile tanıştım. Akarsu ile subay gazinosunda bir defa sahne aldım. İki ay sonra usta birliğine gitmek üzere kura çektik. Muhlis Akarsu, Erzurum Hasankale'ye, ben Gaziantep topçu taburuna gidecektim. Komutan yerlerimizi değiştirdi. Ben Erzurum Hasankale'ye, Muhlis Akarsu Gaziantep topçu taburuna gitti.

Muhlis Akarsu 1993 yılında eşiyle birlikte Sivas Madımak otelinde birçok âşık, şair, ozan, Arkadaşlarıyla birlikte yanarak can verdiler. Muhlis Akarsu ve eşini ayrıca o otelde yanan tüm şair ve ozanlara rahmet diliyorum ailelerinin ve sevenlerinin başı sağ olsun. Biz daha sonra Alay olarak Sarıkamış'a gittik yirmi dört ay askerlik yaptım. Asker ocağında şiir yazmaya devam ettim.

Yazdığım şiirlerim bulunduğum il ve ilçenin mahalli gazetelerinde ve birçok dergilerde yayımlandı. O günkü gazete ve dergileri hala saklarım. Köyüme döndüğümde işsizdim. Yapacak bir işim yoktu. Birkaç yıl Çukurova tarlalarında çapa vurdum, pamuk topladım. Sonunda kendime bir meslek edinmeyi düşündüm.

----- RADYO TAMİRCİLİĞİNİ SEÇTİM

Bazı elektronik kitaplar okuyarak 1973 yılında radyo tamirciliğine başladım. Usta yanında çalışmadan radyo tamirciliğini en kısa zamanda kendi kendime A'dan Z'ye öğrendim. Aldığım bir avuç radyo parçalarını bir araya getirerek dış kabini dâhil yeni radyolar imal ettim. O tarihlerde ilçede elektrik yoktu. Gazocağında demir ısıtarak radyonun lehim işlerini yaptım. O tarihlerde radyolar PTT'ye kayıt ettirilirdi birkaç

radıyoyu kayıt ettirdim.

1984 Yılında köye elektrik geldi yine elektronik kitap ve dergiler okuyarak televizyon tamirciliğini de öğrendim. Tamirciliğim sırasında 30 kilometreye kadar yayın yapabilen radyo vericisi yaptım. Bu vericiyle çalıp söylediğim türkülerimi Cerit halkına ve çevre köylere dinlettim. (2000) Yılında bir müzevirin şikâyeti üzerine mahkemeye verildim. İki yıl yargılandım. Ceza aldım herhangi bir sicilim olmadığı için beş yıl suç işlememek şartıyla davam ertelendi.

İKİ YIL ÇAY OCAĞI ÇALIŞTIRDIM

Köye ilk televizyonu ve jeneratörü ben getirdim. Bir dinamo, bir su motoru alıp bir Demircinin yanında bir jeneratör yaptım. Bir televizyon aldım. Televizyonu bir müddet evde seyrettik. Sonra bir iş yeri kiralayarak 1977-1978 yıllarında iki yıl çay ocağı çalıştırdım. Çay ocağını kapattığımda veresiye defterinin sayfasını açmadan sobaya vurup yaktım. Tamirciliğin yanı sıra bir müddet fotoğrafçılık elektrik tesisatçılığı, su tesisatçılığı yaparak geçimimi sağladım. Yaşadığım hayatımı, üzüntülerimi, sevincimi, pişmanlıklarımı, ibretlik Olayları tüm yönleriyle anlatsam sayfalar yetmez. Birçok insanın hayatı acı tatlı yaşanmış gerçeklerle doludur. Yaşananların bir kısmı anlatılabilecek ve ders alınabilecek türlerden olduğu gibi bazı olaylar ise yaşayanda sır olarak kalır.

Bir yakınıyla dahi paylaşamaz. O insanın kendisiyle birlikte mezara gider. Ben de o insanlardan biriyim. Her insan için yaşanmış üzüntünün, sevincin, başarının ve başarısızlığın hayatın birer parçası olduğunu anlatmaya çalıştım. Hayattan ümit kesilmemesi gerektiğini, insanlar arasında akrabalıkların, komşulukların, dostlukların,

Arkadaşlıkların bitmemesini daim olmasını isterim.

Çektiğim cefa ve sıkıntılara rağmen bugün her şeyimi babama borçluyum. Allah rahmet eylesin. Eğer babam sazımı kırmasaydı belki köyümden ayrılıp gurbete gitmezdim.

Hayatın zorluklarını, çilelerini yaşamasını bilemezdim. Belki de şiir dahi yazamazdım.

Çocukluğumda babamdan gördüğüm ağır baskılar bugün dahi rüyalarım girer.

“Maalesef babama olan evlatlık borcumu ödeyemediğimi,

Geçmişteki hatalarımı ancak kendim de baba olduğumda anladım.” Her çocuk benim gibi o yaşlarda kendi egosunu öne çıkarır. Ama zamanı gelince babanın ve ananın kıymetini değerini anlar.1990-2000 yılları arasında bir kamera alarak Düşünlerde bayramlarda kamera çekimleri yaptım.

KÖYÜMDE HER YENİLİĞİN ÖNCÜSÜYDÜM

Köyüme Fotoğrafçılığı ilk ben getirdim. Motorsiklet'i ilk ben getirdim. Televizyonu ben getirdim. Kamerayı ben getirdim. Jeneratörü ben yaptım. Telesekreterli telefonu ben yaptım. Radyo vericisini ben yaptım. Radyolu plakçaları ben yaptım. Teypli radıyoyu ben yaptım. Ev ile dükkân arasında konuşmak için dua fon cihazını yaptım, Commadore 64 bilgisayarın ilk ben getirdim. İlk sazı ben getirdim ve çaldım.1983'lerde bir öğretmenimizin teşvikiyle köye telefonun gelmesinde en ödeydim.

Radyo televizyon tamirciliğinde en öndeydim. Evinden ve köyünden kaçan ilk benim. Köyüme gelen her yenilikte imzası olan biriyim.

21. ASRIN DEPREMİNİ YAŞADIM

06 Şubat 2023 tarihinde sabah saat 04.17 de 7,7 şiddetinde büyük bir deprem yaşadım felaketi olan ikinci depremi yaşadık. Bu depremde ne ailem ne akrabalarım bedenen bir zarar görmedik. Fakat birçok tanıdık dost ve arkadaşlarım hayatlarını kaybettiler onlara yüce rabbimizden rahmet ailelerine sabır

Yaralananlara acil şifalar diliyorum. Bu deprem beni ruhen çok çok etkiledi. Çok duygusallaştım çok zaman kendi kendime ağlıyorum. En ufak bir acı beni çok etkilemeye başladı. Bazen aklıma kötü şeyler geliyor ağlıyorum İnanın bana böyle bir

hal oldu...

ÖZEL ALBÜMÜM YOK

Teyp kasetlerine kendi eserlerimi ve bazı sanatçıların eserlerini sazım eşliğinde okudum. 60'lık ve 90'lık olarak 30 tane teyp ses kayıtlı kasetlerim var. 1985 de İlk bilgisayarım Comador 64 ile tanıştım. 10 yıl uğraştım. Oyunlar ve bazı programlar yazdım. Sonunda boşa uğraştığımı anladım. Hiçbir işime yaramadı en son bir arkadaşşıma hediye ettim. 2004 yılında bilgisayar ve internet ile tanıştım. Teknolojiden yararlanarak tüm ses kayıtlarımı, videolarımı, makalelerimi, şiirlerimi internet ortamına aktardım. Ayrıca Kahramanmaraş Aksu TV'de, Adıyaman Asu TV'de birkaç defa canlı yayınlara katılıp şiirler okuyup sohbetler ettim.

WEP SAYFALARIM

Hasan Üstgöl abimiz adıma yaptığı sayfa ile Çağlayancerit'i ilk olarak dünyaya tanıttım. Ayrıca sayfalarımnda şiirlerimi makalelerimi günlük haberleri ve ilçemizi adım, adım tanıtmaya devam ettim. Web sayfamızı 20 yıl kullandım 31 Mart 2023 tarihinde sayfa kapatıldı. Aşağıdaki sayfalarımnda şiirlerimi haberleri ve Makalelerimi yayımlamaya devam ediyorum.

Sayfalarım sayesinde dünya insanları

Çağlayancerit'i ve Aşık Ali'yi daha yakından tanıdılar. Halkla iç içe oldum. İnternet ortamında çok şair ve yazar dostlarım olmuştur. Birçok şairlerle atışmalar yaptım. İlçemiz öğrencilerinden diğer birçok ilimizden üniversite okuyan gençlerimiz ve hiç tanımadığım birçok üniversite bitirmiş öğrenciler biyografimden, yazılarımdan, şiirlerimden Faydalananarak tezlerini tamamlamışlardır.

Bu da benim için sevindiricidir. 31 Ağustos 2013' te yayımlanan Çağlayancerit'in Sesi gazetesinde Yedi ay kadar köşe yazarlığı yaptım. Bu gazetede makalelerimin yanı sıra birçok şiirlerimde yayımlandı. 1967-2024 yılları arasında yazdığım tüm şiirlerimi ve birçok makalelerimi kitaplaştırdım. 01 Temmuz 2023 itibarı ile 13 tane basılmış kitabım var. Bu güne kadar 3008 sayfa kitap yazmışımdır. Çağlayancerit ile ilgili (Cerit name) isimli kitabımda yayımlandı. 1 tane (İstemiyorum) isimli basıma hazır şiir kitabım daha vardır. Nasip olursa 2024 yılı sonunda bu kitabımda basılacaktır. Ben bu kitapları para kazanmak için yazmadım. Geriden gelen nesillere bir eser bırakabildiysem ne mutlu bana. Kitaplarım büyük bir hazine kültürüne sahiptir. 2 erkek 3 kız babasıyım 17 torunlarımın dedesiyim...

YAZDIĞIM ESERLER

1. (Çağlayancerit) 2011 Yılında çıktı.
2. (Anlatamadım) 2012 Yılında çıktı.
3. (İnanmadılar) 2014 Yılında çıktı.
4. (Dinlemediler) 2015 Yılında çıktı.
5. (Düşünüyorum) 2015 Yılında çıktı.
6. (Umudu Kestim) 2017 Yılında çıktı.
7. (Küstüm Ben) 2018 Yılında çıktı.
8. (Yaranamadım) 2019 Yılında çıktı.
9. (Kimi Koydun ki) 2021 Yılında çıktı.
10. (Sitemim Vardır) 2021 Yılında çıktı.
11. (Vasiyetname) 2023 Yılında çıktı.
12. (Düşünen mi Var)? 2023 yılında çıktı,
13. (İstemiyorum) eserim basıma hazırdır.

14. (Haberin Olsun) Eserim Basıma Hazır.
15. (Cerit Name) kitabı 2023 Yılında çıktı.
Âşık Ali ATAŞ

Ali Ataş

Yaz Evleri Ve Mahalleler

YAZ EVLERİ VE MAHALLELER:

Helete mahallesi ilçeye uzaklığı 18 kilometre, Bozlar 20 kilometre, Engizek mahallesinin ilçeye uzaklığı sekiz kilometre, Kahramanmaraş'a yüz on sekiz kilometre bir ilkokulu, Bir camisi vardır. Alikocalar evlerinin ilçeye uzaklığı yedi kilometre, Kahramanmaraş'a uzaklığı yüz on yedi kilometre bir ilkokulu, bir camisi var. Hatun holuk evleri ilçeye uzaklığı üç kilometre, Kahramanmaraş'a yüz on üç kilometre okulu yok, bir camisi var. Arkbaşı evleri ilçeye uzaklığı yedi kilometre, Kahramanmaraş'a yüz on beş kilometre bir okulu, bir camisi var. Biçmeoluk evleri ilçeye uzaklığı On dört kilometre, Kahramanmaraş'a yüz yirmi dört kilometre okulu ve camisi yok.

Devrent evleri ilçeye uzaklığı on iki kilometre, Kahramanmaraş'a yüz yirmi bir kilometre okulu ve camisi yok. Cüceler evleri ilçeye uzaklığı on beş kilometre, Kahramanmaraş'a yüz yirmi altı kilometre okulu ve camisi yok. Karafirez evleri ilçeye uzaklığı iki kilometre, Kahramanmaraş'a yüz yedi kilometre. Bir yatılı okul var.

Camisi yok. Gücük evleri ilçeye uzaklığı Beş kilometre, Kahramanmaraş'a yüz beş kilometre bir ilkokul, bir camisi var. Yalangoz evleri ilçeye uzaklığı altı kilometre Kahramanmaraş'a yüz dört kilometre okulu yok, bir camisi var. Mercen evleri ilçeye uzaklığı yedi kilometre, Kahramanmaraş'a yüz üç kilometre camisi ve okulu yok. Kızılseki evleri ilçeye uzaklığı

9 kilometre, Kahramanmaraş'a yüz bir kilometre okulu yok, bir camisi var. Erinci evleri ilçeye uzaklığı on iki kilometre, Kahramanmaraş'a uzaklığı yüz on üç kilometre okulu ve camisi yok. İçme suyu Aksu'dan elektrik ile pompalanır...
Aşık Ali Ataş

Ali Ataş

Yusuf Özkan Kimdir

YUSUF ÖZKAN KİMDİR?

Yusuf hocanın önceki soyadı baykuş'tur. Bu soyadı Maraş valisi tarafından beğenilmemiştir. O zamanlar okula çok gelir giderdim öğretmenlerle tanışırdım. Yaz bahar ayları idi Yusuf hoca, ben ve bir öğretmen üç kişi okulun bahçesinde iğdelerin gölgesinde fotoğraf makinam omuzumda oturuyorduk. Yanımıza iki kişi geldiler selam verdiler birisi Maraş valisi olduğunu söyledi kendimizi toparladık. Önce bana kim olduğumu sordu. İsmim Ali Ataş fotoğrafçıyım dedim. Diğer öğretmen de kendini tanıttı Yusuf hocaya sen kimsin dedi? Ben okul müdürü Yusuf Baykuş deyince vali bey Yusuf hocamızı beyefendi ve mülayim gördü ki sana baykuşluk yakışmıyor hemen git soy ismini değiştir dedi Yusuf hoca tamam efendim dedi.Çok gecikmeden Yusuf hoca soy ismini değiştirerek (Yusuf Özkan) oldu. Aşık Ali Olurda Yusuf hocaya şiir yazmaz mı?

Sarhoş beyler içip, içip, bayıldı,
Reklâmları her tarafa yayıldı,
Yusuf hoca sülâleden ayrıldı,
Cerit'tende göçüp gitti emmoğlu.

Evet, şimdi Yusuf hocayı kendisinden dinleyelim. Biz 3 erkek 4 kız 7 kardeşiz 1 erkek 1 kız kardeşimiz üveydir. Babam Mehmet annem Bahar babam 1952 yılında ölmüş annem 1986 yılında öldü. Babamın öldüğünü kıt hatırlıyorum. Annem 1956 da tekrar evlendi biz kardeşler bir ara sahipsiz kaldık. Biz ne baba ne babalık günü gördük. Tekrar annemizle günümüzü gün eyledik. Ailenin en büyük çocuğuyum annem anlatırdı o tarihlerde köy parası alırlarmış o vergiden kurtulmak için babam beni ve diğer kardeşimi ikişer yaş büyük yazdırmış. Annemin anlattığına göre 1949 doğumlu iken 1947 yazdırmış. Biz diğer 3 kardeşimle birlikte yetim büyüdük kimsemiz yoktu bir anne 5 çocuğa ne yapabilir ki? Erkek kardeşimle ben biraz büyüktük O tarihlerde köylü Adana'ya çapa vurup pamuk toplamaya giderlerdi. Köyün yolu arabası yoktu eşyalarımızı merkeplere yükler bozlara varır

Oradan da kamyonlarla Adana'ya giderdik kardeşim ve ben annemizle beraber Çukurova'larda çapa vurup pamuk toplayıp geçimimizi sağladık. Okul çağı gelmişti 1956 yılında ilkokula başladım. Defterim kalemim var ders kitabım yok ders çalışacak ayrı bir odamız yok kardeşlerimle birlikte banyosu, tuvaleti, özel odası olmayan 30 metre kare bir evde yaşadık. O tarihlerde köyümüzde

Elektrik yok su yok geceleri lastik kırıntısı çam çıra yakarak evimizi aydınlatırdık. Gece çıranın ışığında ders çalışırdım. Evde su yok büyük pınardan bakraçlarla evimize su taşırdık. Okulumuzda da elektrik ve su yoktu. Yokluklar içinde okumaya devam ettim. Okula her yıl müfettişler gelirdi her gelmelerin de beni işaret ederlerdi. Son sınıftayım yine bir müfettiş geldi bana sen zeki bir çocuğa benziyorsun sen git oku dedi. Fakat fakiriz okuma imkânım yok. 1961 yılında ilkokuldan başarıyla mezun oldum. Kara kara düşünmeye başladım. Beni kim götürüp okula kayıtlarını yaptıracak? Nereye gideceğim, kimseyi tanımıyorum hiçbir yer bilmiyorum. Fakat müfettişin dediği bir türlü aklımdan çıkmıyordu. 1963 yılında

Kahramanmaraş'ta Çağlayancerit' li olan (Süleyman Deşir) diye bir köylümüzün olduğunu biliyordum gidip onu buldum. Sağolsun o beni ortaokula kayıt ettirdi. Bu defada yatacak yerim yok ev kiralayacak param yok. Babamız olmadığı için gariban annemin de beni okutacak parası yoktu. Çağlayancerit sağlık ocağında sağlık çalışanı Helete'li bir tanıdık Mehmet amca varıdı ona durumumu anlattım ev konusunda o bana yardımcı oldu.

Tekke mahallesinden bir tanıdığı ailenin evinin bir odasını bana kiraladı kirasını sen öde dedi. Okula başladım. Bir öğün okula gider bir öğün mendil çorap su satarak ihtiyaçlarımı karşıladım. Böylece ortaokulu da bitirdim. Yukarıda da anlattığım gibi liseyi de Çukurova' larda çapa vurup pamuk toplayarak okudum. Lise son sınıfta 1969 yılında

evlendim 1970 yılında liseden mezun oldum. Lisede sınıfımızda 40 kişiydik. Biz 15 öğrenci Haziran'da doğrudan mezun olduk. Tekrar 3 arkadaşım ile öğretmen okulunu dışarıdan bitirdik.

Bizden sonra Eylül ayına kalanlar giremediler. Öğretmen okuluna dışarıdan girişler kaldırıldı. 1971 yılında öğretmen okulunun farklı derslerini vererek öğretmen oldum. İlk görev yerim köyüm Çağlayancerit oldu. 11 yıl Çağlayancerit'te öğretmenlik ve okul idareciliği yaptım. Bu 11 yılda köylülerime yalvardım çocuklarınızı okula gönderin okutun diye çırpındım. Birçok aileyi ikna edebildim. Çağlayancerit Ortaokulu'nda derslere girerdim. Burada çocukların okumaları için elimden geldiğince büyük çabalar sarf ettim. 1983 yılında Kahramanmaraş'a tayinim çıktı. Daha sonra dışarıdan eğitim Ön-Lisans bölümünden mezun oldum. Sonra kendimi matematik üzerinde geliştirdim. 20 yıla yakın öğrencilerime matematik dersi vererek öğrencileri sınavlara hazırladım. Matematik konusunda aranan öğretmen oldum. Çok öğrenciler yetiştirdim. Şimdi kimi doktor kimi hâkim kimi savcı

Kimi öğretmen kimi iş adamı oldular buda benim için gurur vericidir. Sözlerimi Âşık Ali ile bitirmek istiyorum. Âşık Ali ile eskiden dostluğumuz var bir birimizi unutmadık kendisini kardeşlerim gibi severim. Kendisinin de beni sevdiğinden eminimdir. 1980 yılında beraber Elbistan içmelerine gittik beraber bir oda kiraladık on gün kadar içmede beraber kaldık beraber yedik içtik arkadaşlığına hiç doymadım. Son günlerde içmede aniden rahatsızlandım Maraş'a doktora gittim yatağım eşyalarım içmede kaldı sağolsun Âşık Ali yatağımı kendisi getirip evime teslim etmiştir kendisine ayrıca teşekkür ediyorum. 2 oğlum bir kızım var üçünü de okuttum makam mevki sahibi oldular. 6 tane torunum var. 2003 yılında emekli oldum Maraş'ta ikamet ediyorum. Rabbime şükürler olsun. Devletimizin verdiği maaşla geçinip gidiyoruz...

Âşık Ali Ataş

Ali Ataş